

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 189 - 25 Kuruş

26 - Aralık - Çarşamba - 1951

KAPININ KADAR İLERİLEMİŞ OLAN SUZAN
BİRDENBİRE DÖNDÜ.

BU ÇOCUĞU TANIMA
DİĞİNİ Mİ SÖYLEMEK
İSTİYORSUN..

YEMİN EDERİM Kİ
TANIMIYORUM SUZAN
İLK BEFA GÖRÜYÖ-
RUM.

ÖYLEYSE KAPININ
KİLİTLİYKEN İÇE-
Rİ NASIL GİRMİŞ?

BİR DAKİKA YAVRUM..
BAK PENCERE AÇIK
AÇMAK İÇİN BİR ZOR-
LAMA DA OLMUŞ..

5/2

BU SİRADA ÇOCUK LE-
ONUN ARKASINDAN KOŞTI. LEDN ONU
SORGUYA ÇEKMEĞE KARAR VERDİ.

YİNE BABA DİYOR..
ÇATTIK... RÜÇÜK
SENİN ADIN NE?..

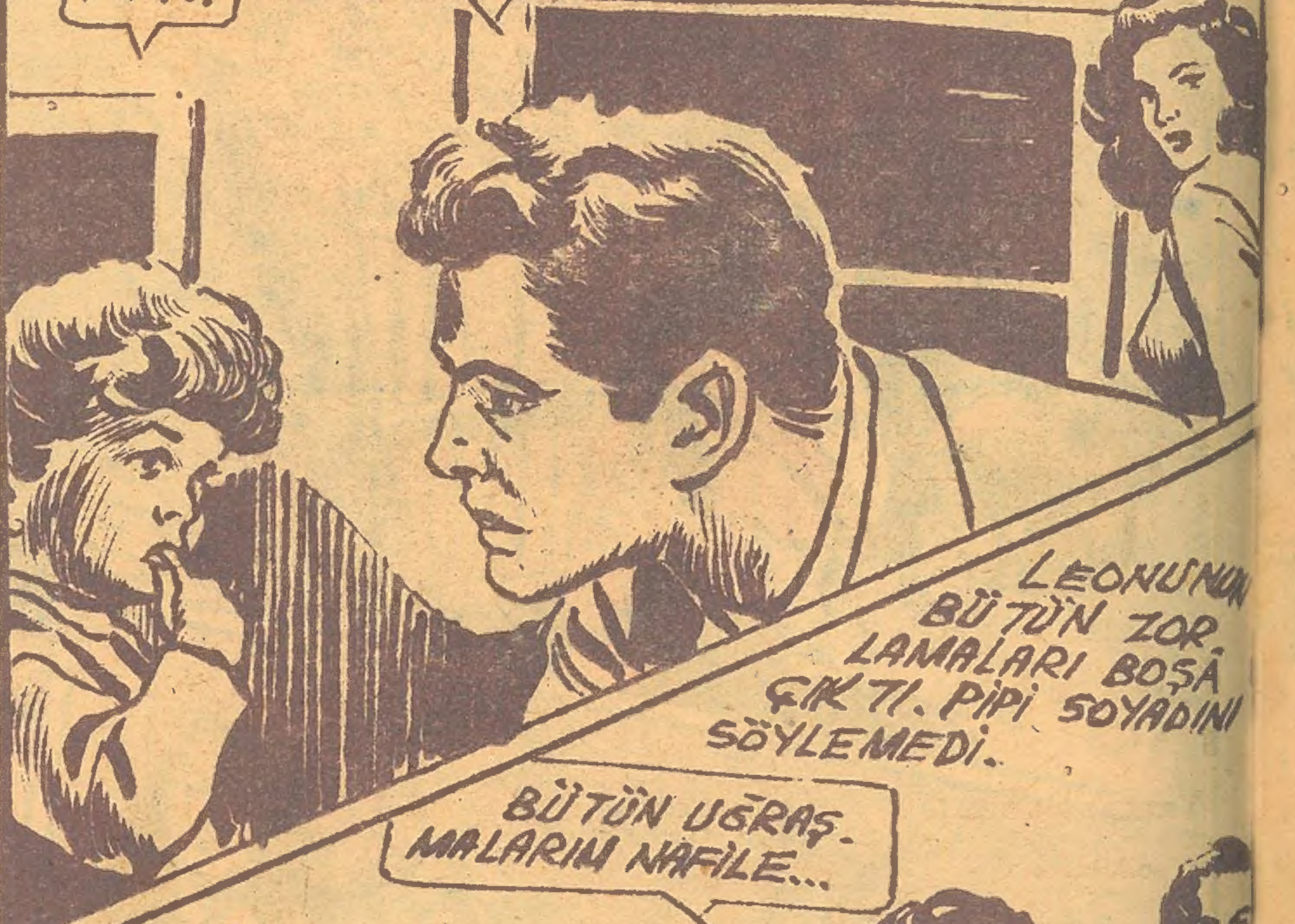
BABA!
BABA!

ÇOCUK BİR MÜDDET BAKTI. SONRA AĞZINDA
BİR İSİM GEVELEDİ.

PIPI..

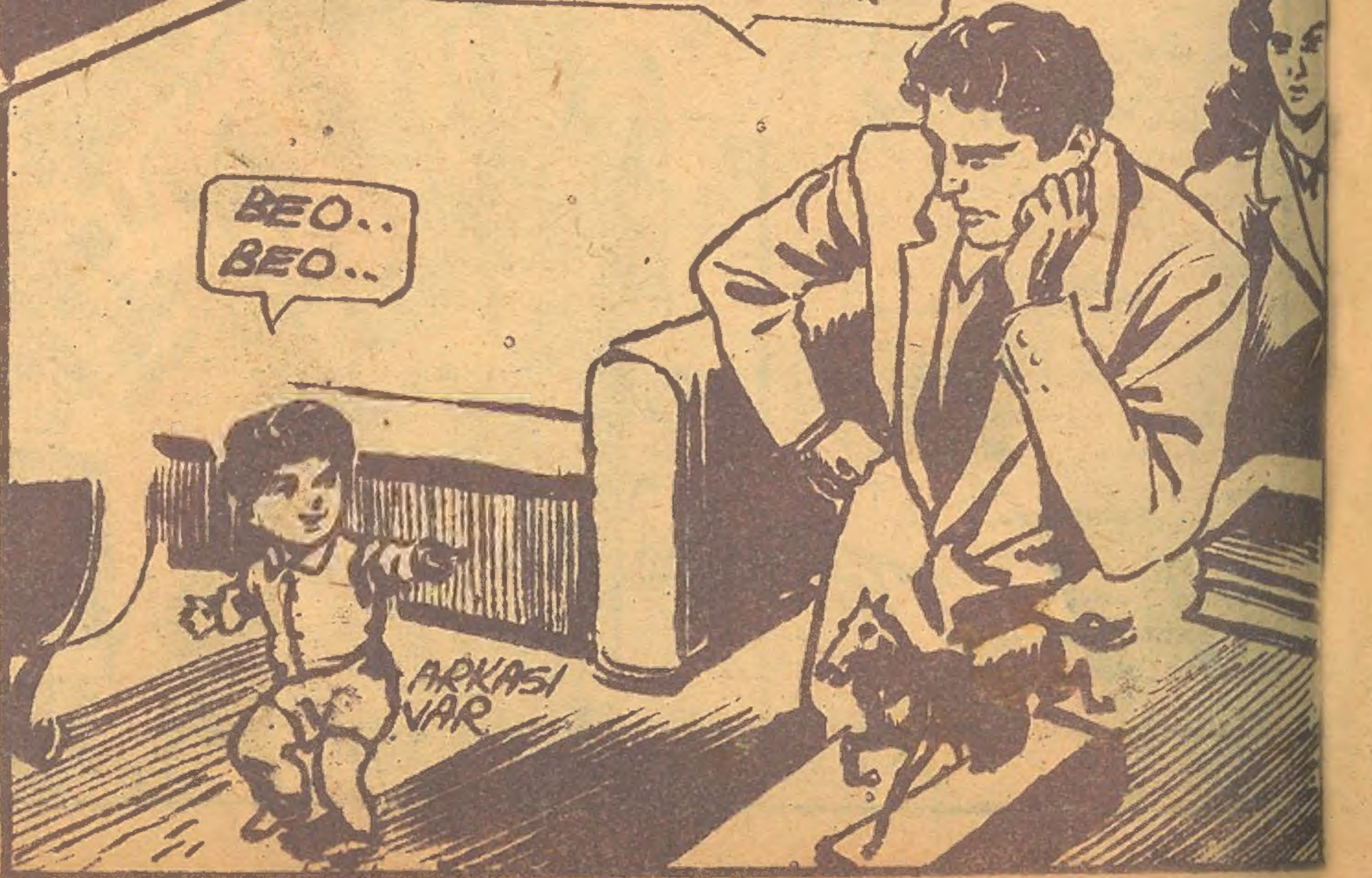
PIPI.. SONRA.. SOYADIN NE
HAYDI SÖYLE PİPİ.. SOYADIN NE?

LEONUNUN
BÜTÜN ZOR-
LAMALARI BOŞA
ÇIKTI. PİPİ SOYADINI
SÖYLEMEDİ.

BÜTÜN UĞRAŞ-
MALARIM NAFİLE...

BEO..
BEO..

ARKASI
VAR

Ferreira Milyonları

Yazan : Charles Bosman

Çeviren : Nihal Yeğinobalı

Martinus Taljaard büyük babasının Dwarsberge'de bir yamacın üzerine kurmuş olduğu evde otururdu. Büyük, geniş bir evdi, burası. Halbuki Martinus'un kızı Rosina'dan başka kimsesi yoktu. Martinus Taljaard bu küçük Afrika kasabasının en zengin insanı olarak tanınırdı.

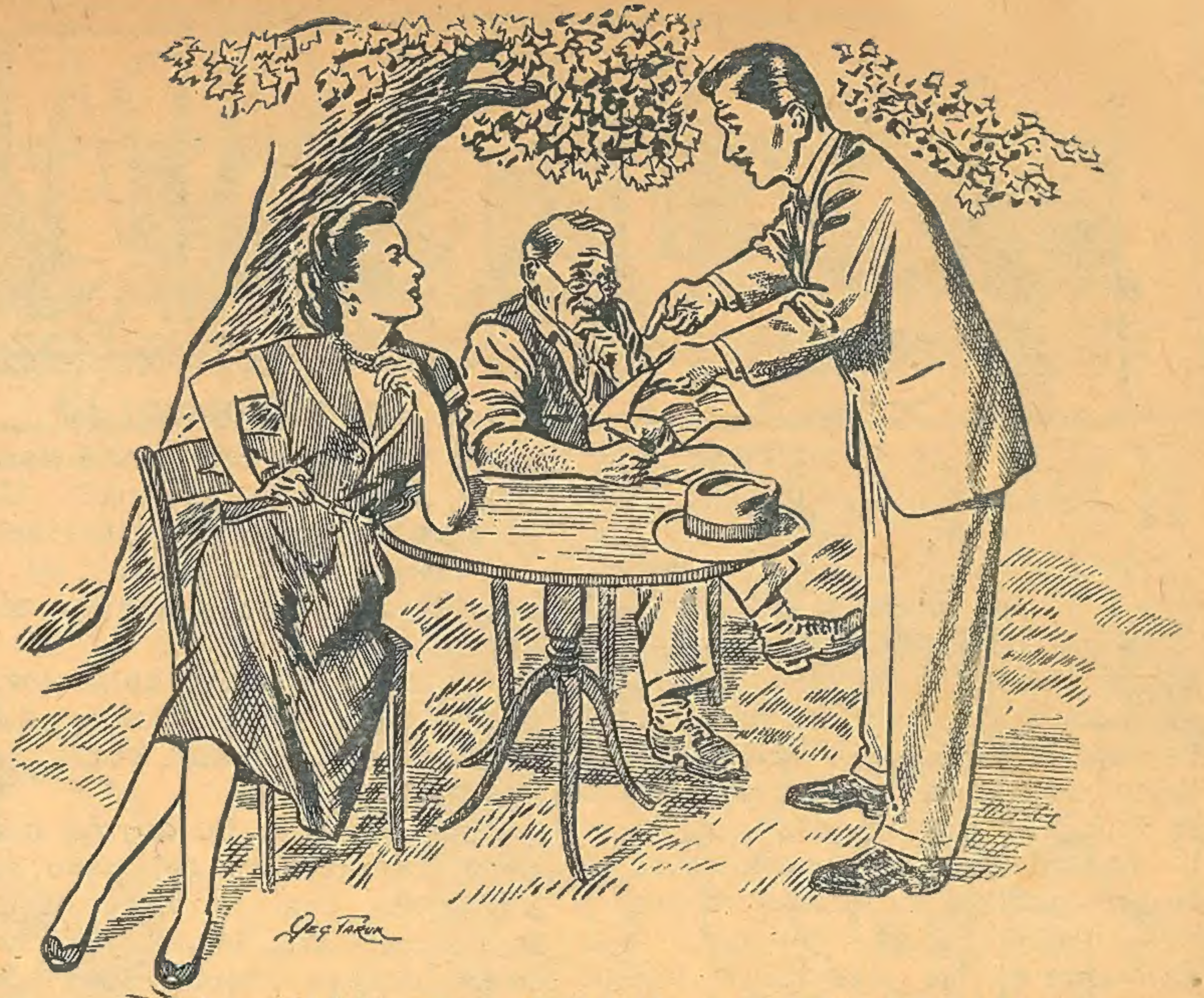
Ancak Martinus gibi ne yapacağını bilmediği kadar çok serveti olan bir adam daha fazla servet peşinde koşar. İşte onun Giel Bothma'nın anlattığı hikâyeyi kulak kesilerek dinlemesine de bu para hırsı sebep oldu. Giel Bothma Martinus'a, Ferreira milyonlarının hikâyesini anlatmak için ta Johannesburg'dan gelmişti. Elinde üstü işaretti, yazılı sarı bir kâğıt parçası ve sırtında gayet sık şehir esvapları vardı.

Doğrusu onun anlattığı hikâyeyi

kim olsa dinlerdi. Ben de olsam dinlerdim. Hattâ sonradan bu hikâyeyi daha nasıl dallandırıp budaklandırarak güzelleştirebileceğini de öğrettirdim. Örnek olsun diye ona birkaç hikâye de ben anlattım. Ama inekleri sağma vakti gelince hoşça kal diyerek yanından ayrıldım ve Ferreira milyonlarını da unutturdum.

Ama işte Martinus Taljaard'ın bizlerden farkı burdaydı. Zira o Dwarsberge'nin en zengin adamıydı. Giel Bothma'nın Ferreira milyonlarına dair anlattığı hikâyeyi ağız bir karış açılarak dinledi. İnekleri sağma vakti geldiği zaman ise Giel Bothma da onunla beraber ahıra gitti. Hâlâ konuşuyordu.

İşte böylece bu şehirli genç adam elindeki sararmış kâğıdın ve çenesinin kuvvetiyle Martinus Taljaard'ı, Ferreira milyonlarının Tal-

Böylece şehirli genç, Martinus Taljaard'ı ikna etti.

jaard arazisinde gömülü olduğuna ikna etti. Bu define altın, elmas ve fildişinden mürekkepti.

Biz şimdiye kadar böyle bir de-

bir kimse koymuşsunuz, dedim, onun daha ne kadar burada kalacağını biliyor musunuz?

Kâtip:

— Ondan hoşlandığınıza memnun oldum, diye cevap verdi. Kendisi her tatil mevsiminin başlangıcında buraya gelir ve bütün yaz esnasında otelimizde kalır. Bir deniz ve banyo hastasıdır. Bütün vaktini suların içinde veya kumların üzerinde geçirir.

Ne yalan söyleyeyim, bunları duyunca gözlerimin önünde belli belirsiz bir ümit ışığı yandı. Horultusuyla bana uykuyu unutturan ve dört gün içinde iki kilo zayıflamama sebep olan adam acaba denizde boğulabilir miydi?

Ama bu ümit boşa çıktı; daha doğrusu ben tahakkukunu beklemeye imkân bulamadım. Kaybettiğim kiloların adedi dörde çıktığı zaman kasabanın eczanesine gittim ve eczacıdan bir uyku ilacı istedim. Eczacı:

— Ne yazık ki uyku ilacım yok, diye cevap verdi. Kasabamızda herkes kendi tabii vasıtalarıyla uyumak itiyadında olduğundan uyku ilacı getirtmeğe ihtiyaç hissetmedim.

— Ne olursa olsun, uyuma imkân verecek bir şey bulmanız lâzım. Gittikçe hayali fener olmalıyım; bu şirin kasabanızda hazin bir şekilde ölmemi ve etrafı kedere boğmamı istemiyorsanız derdime deva bulmanız lâzım.

Anlayışlı bir şekilde yüzüme baktı ve:

— Uyku ilacı yok, dedi, ama daha başka bir şey yapabiliriz.

Sonra raflardan birinden bir şişe indirip önüne koydu; şişenin içinde beyaz bir toz vardı. Eczacı:

— Bu kaşıntı tozudur, dedi.

— Uyumak için kaşıntı tozu mu kullanacağım? diyerek merakımı izhar ettim.

— Evet; geceleyin yatağa girmezden evvel, yatak komşunuzun çarşafı üzerine bundan bir iki tutam serpmeniz, deliksiz bir uyku uyumanız için kâfidir.

O gün bir kolayını bulup tozu oda komşumun yatağına serptim ve geceleyin deliksiz bir uy-

(Arkası 6. sayfada)

Herkesin Sırası Var

Yazan: Bernard Gervaise

Çeviren Sayhan Bilbaşar

Uyuduktan çok kısa bir zaman sonra yeniden kendime gelince ilk tahminim, yanımdaki odada bir tayyarenin havalanmakta olduğuydu. Ama bu, uyku sersemliği esnasında akla geliveren bir fikir müsveddesi olmaktan ileri gidemedi. Tayyare uçurmak isteyenler her halde bu iş için bir otel odasından daha müsait zemin bulabilirlerdi.

O zaman, yan taraftan gelen gürültünün kaynağı hakkında daha makul tahminlerde bulunmağa çalıştım ve muhtelif faraziyeleri çürüttükten sonra seslerin, yanımdaki odada yatan kimsenin horultusu olduğunu idrâk ettim.

Sabah olduğu zaman, horul-

tu yüzünden uyandığım dakikadan beri bir defa bile gözümü kırpmamış bulunuyordum. Giyinirken: "İnşallah her gece bu şekilde horuldamaz," diye düşünüyordum. "Dün akşam yol yorgunu olduğu için böyle gürültüler çıkarmıştır. Zamanla kendini toplayıp yatağına alışıncaya kadar sesler çıkarmaktan vazgeçer."

Yanılmışım! Oda komşum ertesi gece ve onu takip eden bütün geceler esnasında mükellef bir şekilde horlamağa devam etti. Bu işkenceye daha ne kadar tahammül etmem gerektiğini öğrenmek için otel kâtibine giderek:

— Yanımdaki odaya, şahsiyetinden pek ziyade hoşlandığım

finenin lâfını işitmemiştik. Gerçi civarda Ferreira isimli bir aile vardı. Ama okadar fakir, okadar sefil-diler ki «Ferreira» isminden sonra «Milyon» kelimesinin geldiğini duymak bile bizleri kahkahalarla güldürüyordu. Ama Martinus'la kızı Rosina ciddiydiler. Bizim alaylarınıza bilgiç bilgiç burun kıvrarak cevap veriyorlardı. Martinus;

— «Ferreira milyonlarının bizim fans Ferreira ile bir alakası yok!» liyordu. «Benim çiftlikte gömülü olan define Portekizli kâşif Ferreira'nın kral Mtosas'dan çalmış olduğunu defindedir. Zaten definenin yeri gösteren harita ne kadar eski, örmüyor musunuz? Giel Bothma'nı haritayı tesadüfen eline geçirmiş ve doğru buraya koymuş.»

Biz onun bu ciddiyetine kıs kıs gülerken Jurie Steyn;

— «Peki haritada gösterilen yerin senin çiftlik olduğunu nerden bilvorsun?» diye sordu.

Bu sefer Rosina söze karıştı:

— «Haritadan anlıyan herhangi birisi gösterilen yerin bizim çiftlik olduğunu anlar. Ama definenin tam yerini tayin etmekte güçlük çekiyoruz. Her gece geç vakte kadar oturup hesaplar yapıyoruz.»

Martinus'la Rosina gittikten sonra kendi kendimize Giel Bothma'nın herhalde biraz akılsız olduğundan bahsettik. Her gece geç vakte kadar Rosina Taljaard gibi cazip bir kızla otursun da, yapacak hesaptan başka bir şey bulamasın!

Bunu takip eden aylarda Taljaard çiftliğinde hummalı bir faaliyet hüküm sürmeğe başladı. Kendim gitmedim ama gidenlerden duydum. Martinus'un evinin durduğu yamacın altında bir sürü tünel hazırlanıyordu. Ama ne kadar tünel kazılırsa kazılsın definenin izine bir türlü rastlanmıyordu.

Birkaç ay daha geçtikten sonra Martinus ve Rosina'yla gene karşılaştık. Martinus;

— «Bu sefer defineyi muhakkak bulacağız," diyordu. «Kazılan son tünel tam bizim evin altına rastlıyor. Belki de Ferreira milyonlarını temellerin altında buluruz.»

Onlar gittikten sonra Stephanus Van Tonder, «Şimdi her şey anlaşıldı," diye fikir yürüttü. «Son tünel evin tam altından, Martinus'un yatağının altına çıkacak. Orada da ihtiyarın altınları durur. Galiba bu harika Ferreira definesinin yerini gösteriyor!»

Galiba içine doğmuş. Yahut da saatinde söylemiş. Zira Giel Bothma Taljaard definesine sahiden de kavuştu. Rosina ile evlendi. Meğer o son kazılan tünel Rosina'nın yatak odasının tam karşısına çıkıyormuş!

ATES SİPAHİ

Yazarı: *Rebia Şakir*

Tarihî Roman: 13

Haydi hünkârım... Artık Nevbahar senin gönlünden silindi... Seni buralara kadar nasil getirdiysem, öylece götüreceğim... Haydi buyurun...

Genç padişah gözlerini önüne iğerek birkaç adım yürüdü... Vücudu çökmüş gibiydi... Omuzları kamburlaşmış, kolları iki yanına halsiz halsiz sarkmıştı. Yürürken ayakları birbirine dolanıyordu.

Dağlar delisi, odayı cınlatan bir sesle sessizliği birdenbire dağıttı:

— Bilirim, dedi. Şu anda sen dünyanın en iyi adamısın? Makul düşünüyorsun... Bana hak veriyorsun... Ve Nevbahar sevdiğinden için kan ağlıyor... Fakat ah, ben hünkârları bilirim... Şimdi şu anda benim gibi bir kulu olan hünkâr benim gibi yalnız, kimsesiz, ve yardımını Allahtan bekleyen bir hünkâr, bir saat sonra sarayında bir Firavun kesilecektir... Çünkü, kudret, servet, azamet ve zulüm onun olacaktır...

Dördüncü Murad başını çevirerek dalgın ve halsiz gözlerle Nevbahara baktı ve dudakları oynadı:

— Ben kudretli bir zavallıyım... dedi.

Yürüdü... Kapıdan çıktı... Ve hanın taş eşiginde durdu. Dağlar delisi de arkadan geliyordu. Bera-berce büyük meydana çıktılar... Konuşmadan, hiçbir hareket yapmadan Çarşıkapıya kadar yürüdüler... Hünkâr medreselerin önüne gelince birdenbire durdu:

— Sen git!, dedi.

— Sizi sarayı hümayuna kadar götüreceğim hünkârım...

Muradı Rabi, halsiz sesiyle mırıldandı:

Var git... Nevbahar yalnız kalmasın... Korkar, hastalanır!... dedi, yürüdü... Ve topraklı yolda, sürüklenir gibi uzaklaştı...

Bir saat sonra bir sürü bostancı, Bayezitteki hanı bastılar... Kapıyı kırarak içeri girdiler... Fakat kimseyi bulamadılar...

— 11 —

Zorbalar

İstanbul karışıyordu.

Senelerden beri uzayan Bağdat seferleri, Anadolu'nun kan ve ateş içinde çırpınmasından sonra, İstanbul güruh güruh zorbalarla dolmağa başlıyordu...

Husrev Paşa Bağdat önlerinde yenîçerilerden çektiği kahrı yetmiyormuş gibi, nihayet padişahın sillesini yemiş, azledilmişti.

Bu bitmez tükenmez harpler, serhad boyunda kızılbaşlarla boğuşma, askeri mahvetmişti... Bazan günlerce aç, susuz kalan yenîçeri ve sipahiler, yollarda önüne gelen halkı soyuyor, Diyarbakıra yol alıyordu...

İşte bu sırada, Muradı Rabi'nin hattı hümayunu gelmiş ve Husrev Paşanın azli orduda büyük bir gürültü koparmıştı.

Aç, susuz ve bitap asker, bir anda sadrazamın çadırı önüne toplanarak bağışmağa, hiddetle söğüp saymağa başlamıştı... Yer yer feveran eden zorbalar:

— Bukadar belâ ve mihnet çekerek düşmanı dağıtacağımız sırada senin azline sebep olan kimdir? Bize senden gayri vezir lâzım

değil [1] diye öne atılmışlar:

— Emri kim getirdi? Göster de paralayalım diye köpürmüşlerdi. Husrev Paşa askerinin bu müthiş tuğyanına karşı sükûtle mukabele etmiş,

— Biz padişahın kullarıyız... O kimi isterse onu kullanır... Asi olmayın... diye nasihat etmiş, isyanı yatıştırmıştı...

İşte, bütün bu karma karışık ordu, Diyarbakıra geldikten sonra, payitahta yeni kararlar veriliyor, sadrazam Hafız Paşa, bölük ve ocak ağalarını toplayarak, «Ehli seferin derü devlete» gelmesi makul görülmüştü...

Birkaç hafta sonra Üsküdar'dan İstanbul'a kayık kayık asker taşınıyor, payitaht sokaklarında yığın yığın arakiyeli, keçeli, sivri küllâhlı, beyaz kavuklu ve renk renk elbiseli sipahi ve yenîçerilerin dolastıkları görülmüyordu.

Bir günde İstanbul tamamiyle

birdenbire nihayet vermişti... Er-kânı devlet, bu dik kafalı serdengeçtilerin gürültü çıkarmasından korkarak padişahı ikaz etmişlerdi. İşte bu akşam da Kurşunlu han sigara dumanları ve kalabalık içinde karmakarışıklı... Kapılardan heybetle giren yenîçeriler, gür ve çatlak seslerle selâmlaşıyorlar, orta odada, uzun peykeler üzerine diziliyorlardı...

Bu sırada, hanın tahta merdivenlerinden inen, beyaz sarıklı iri bir yenîçeri aksakallı, kambur vücutlu bir dervişin koluna girmişti. Derviş, sağına soluna korkuyla bakarak sordu:

— Boşnak geldi mi?

— Evet devletlim...

— Saka Mehmet?

— O da buradadır sultanım...

— Var git, haber ver... Ben geliyorum... Etrafa göz kulak olsunlar, yabancı kimse meclise girmesin...

Kanbur derviş etrafına korku ile bakarak: «Boşnak geldi mi?» dedi.

dolmuş, Darbhane civarında ve Çemberlitaştaki hanlar adam almaz olmuştü...

Gündüzleri garip ve korkunç kıyafetli zorbalar, bir alay maiyetleriyle İstanbul sokaklarından geçiyorlar, gece yarılarında kadar han köşelerinde, şehir haricindeki menzillerde, kenar köşe mahallelerde kırık sazlarla eğlenceler tertip ediliyor, arasıra İstanbul ufukları korkunç sarhoş nâralarile çınıyordu.

Saka Mehmetler, Cin Aliler, Salih Efendiler, Nazlı Musalliler, Cadı Osmanlar, Bıçakçı oğlu ve Rum Ahmetler, heybet ve azametle dolaşıyorlar, önlerine gelen esnaftan «Baç» istiyorlardı...

Koca Osmanlı payitahtı tam bir hengâme içinde çalkanıyor, halk, akşamları korkuyla dükkânını kapayıp evlerine çekiliyorlardı.

Kurşunlu handa bu akşam müthiş bir kalabalık vardı... Koca han kapısı, yığın yığın yenîçeri ve sipahilerle doluyor, karışık ve uğultulu sesler, tâ Topkapı sarayına kadar uzanıyordu. Hanın büyük orta odası sigara dumanından göz gözü görmüyordu... Serhadlerden gelen ordu İstanbul'a adım atarmaz, Dördüncü Murad henüz tatbikine uğraştığı tütün yasağına

Yenîçeri tekrar merdivenleri hızla koşarak kayboldu...

Ak sakallı derviş, vücudunu kamburlaştırarak yürüdü, merdivenleri çıktı, korku ve teredditle birkaç kere arkasına bakarak sıra odalardan biri önünde duran, iri bir yenîçerive sordu:

— İçerdeler mi?

— Evet... Seni bekliyorlar baba...

Bu ihtiyar derviş kimdi? Buraya ne yapmağa gelmişti?... Biraz evvel, ona yenîçeri «Devletlim, sultanım!» dediği halde, şimdi bu zorba kapı bekçisi, neden «Baba» diye hitap etmişti?...

Yürüyüşü yoksa hünkâr mıdır? Orduyu idare eden vezirlerden birisi mi?...

Kambur derviş oda kapısından içeri girince, kuru bir gürültü oldu ve beş on iri sipahi ve yenîçeri hızla ayağa kalkarak buyur ettiler...

Derviş keskin ve iblis gözleriyle odadakileri süzdükten sonra elini göğsüne koydu:

— Selâmün aleyke yoldaşlar!...

— Ve aleykümesselâm devletli sultanım... Buyurun... Şu köşeye buyurun...

Odada iki kandil yanıyordu... Gecenin karanlığı içinde, Sarayburnu ve Üsküdar'da tek tük ışıklar parlıyor, dışarıda keskin ve soğuk bir hava esiyordu

Odanın dört köşesine yayılan koca kavuklu, sivri küllâhlı gölgeler, artık oynamıyorlar, derviş yüzüne bakarak ayakta bekliyorlardı...

Derviş köşe minderlerden birine oturarak sordu:

Yabancı kimse yok ya?.

— Hayır... Emin olun devletlim... Mukayet olduk... Kapıda nöbetçiler bekleyecek...

— Eh iyi... İyi öyle ise... Konuşuruz, konuşabiliriz...

Odada bütün zorbalar vardı. Saka Mehmet, iri ve şişman vücutunu peykellere dayanmış, elindeki cubuğu tüttürüyor, Nazlı Musallı ve Cin Ali bağdaş kurmuş, kahvelerini içiyorlardı...

Uzun bir sükût oldu... Derviş entarisinin cebinden bir cubuk çıkararak, kalın bir sigarayı lüleye geçirdi ve çapmağıle yaktı:

— Şimdi hepimiz hazırız... Bıçakçıoğlu, Osman ağa, ve Rum Ahmet ağalar, hepiniz hazırsınız. Yazık ki dağlar delisi Süleymanla Rum Mehmet gelmediler...

Hele deli Süleymanın buraya gelmesini çok istemiştin ama ömrü vefa etmemiş... Yiğit kişiydi. Bir «pirü sahibülseyf» idi... Ömrü vefa etmedi. Ölüp gitmiş diye duy-dum... Mekânı cennet olsun!

Birkaç kalın ses hep bir ağızdan mırıldandılar.

— Rahmetullâhü aleyh! Rahmetullâhü aleyh!...

Derviş sakalını gururla sıvayarak devam etti:

— İmdi siz ki devletin serdengeçtilerisiniz... Nice seneler Hermedan ve Bağdat kalelerinde varusup dinü devlet yolunda canınızı feda ettiniz... Kâh aç kalarak, kâh ulûfesiz gezerek cenk eylediniz... Sizin hakkınız gözetilmedi... Gönderdiğim mektuplarda da anlatmıştım ki devletli hünkârıma aklı selimini gelenler var... Bunlar dört kişidir... Yenîçeri ağası, sadrazam Hafız, Şeyhulislâm ve Musa Çelebidir... Siz ki kızılbaşları sürüp mahkur eylediniz... Bağdadı almak üzere idiniz... Veziri bîbedel Husrev paşa, sizin yârü cânınız idi... Hayatını saltanat yolunda vermek niyetinde idi... Çalışıp çabaladı, uğraştı, askeri isyandan orduyu perişanlıktan kurtardı... Sizi hoşnut etti... Değil mi?

Birkaç ses dervişin bu sualini tasdik ettiler:

— Evet, doğru...

— Yapılan ve edilenler hep Husrev Paşanın dirayeti ve iktidarıyla idi... Ordu sefer hazırlıkları görünürken Husrev Paşa akçe buldu, Top, tüfek ve erzak tedarik etti... Yenîçeri ve sipahi kullarını yola getirdi. Hep bunlar Husrev Paşanın zekâsı ve kabiliyetiyle oluyordu...

— Söyleyin bana bakayım... Husrev Paşa azledilecek vezir mi idi?...

— Yok.

— Aslâ... Hünkâr hata işledi.

— Husrev Paşa uğruna varımızı yoğumuzu veririz...

— Hemen devletli hünkâra arza çıkalım... «Ya Husrev Paşa, ya hiç!» diyelim...

İri kavuklu yenîçeri ve sipahi zorbaları, ellerini kollarını sallayarak köpürüyorlar, dervişin bütün anlattıklarını doğru buluyorlardı...

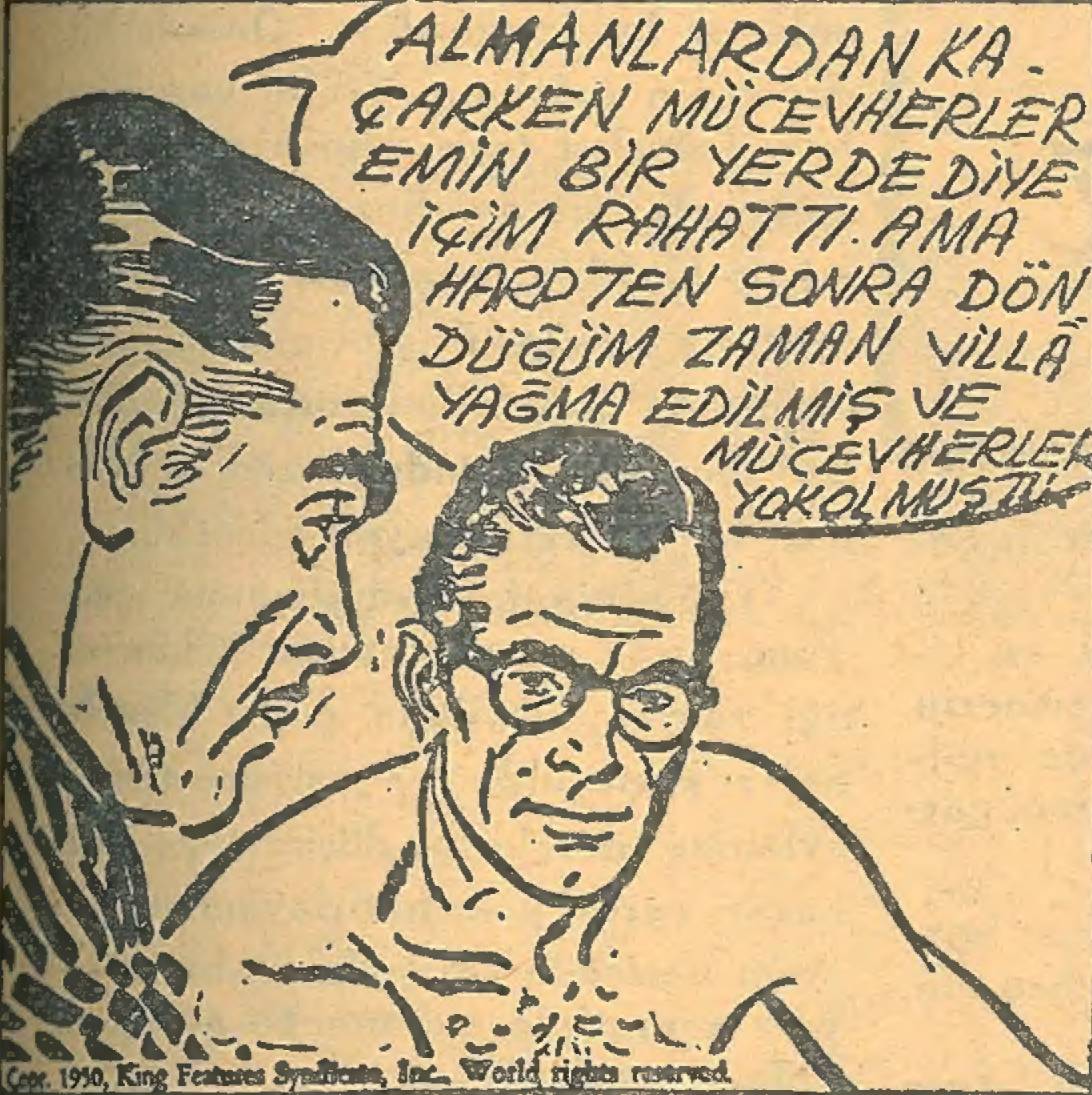
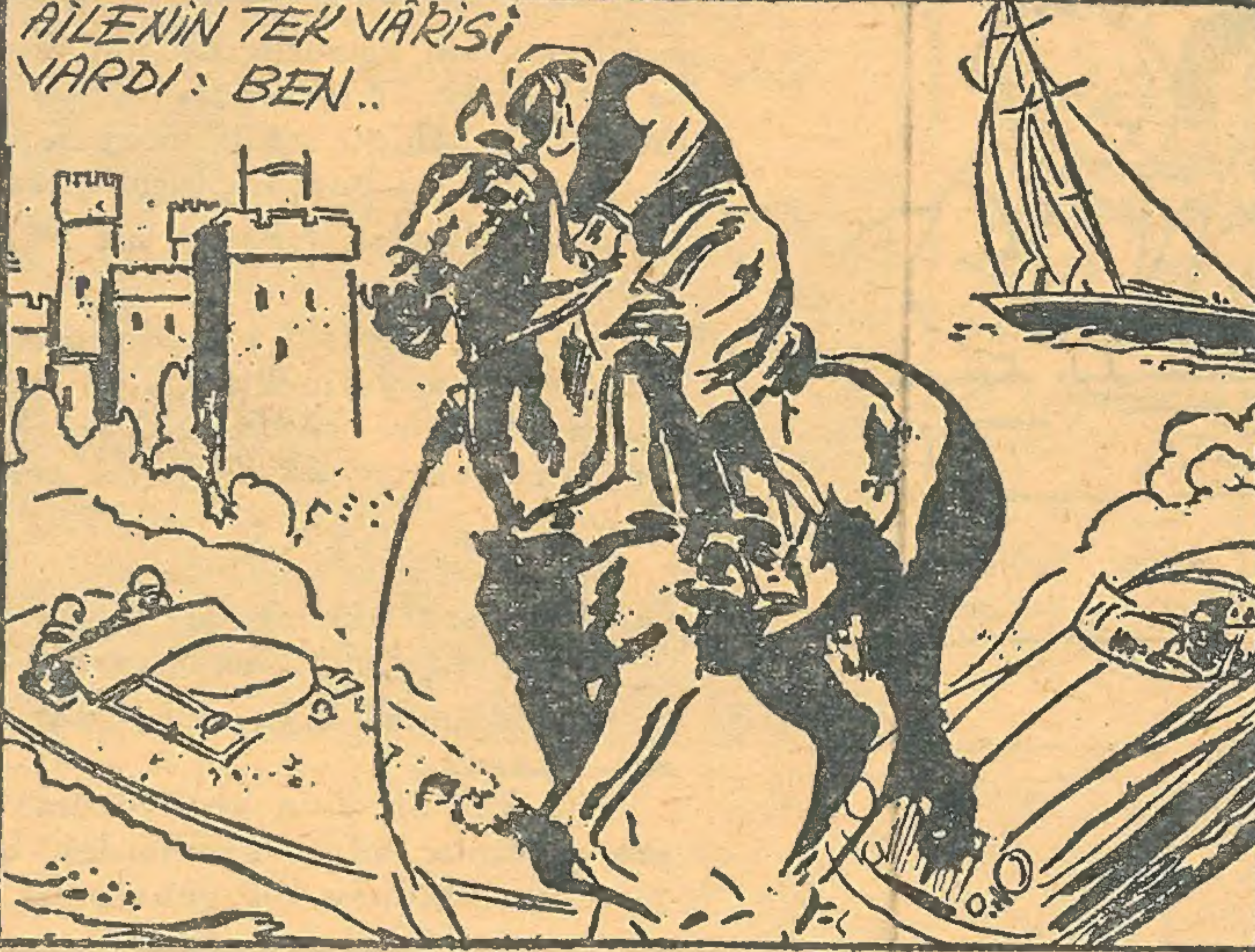
Öyle ya, böyle iktidarlı, böyle sahibi devlet bir vezir nasıl azledildi?...

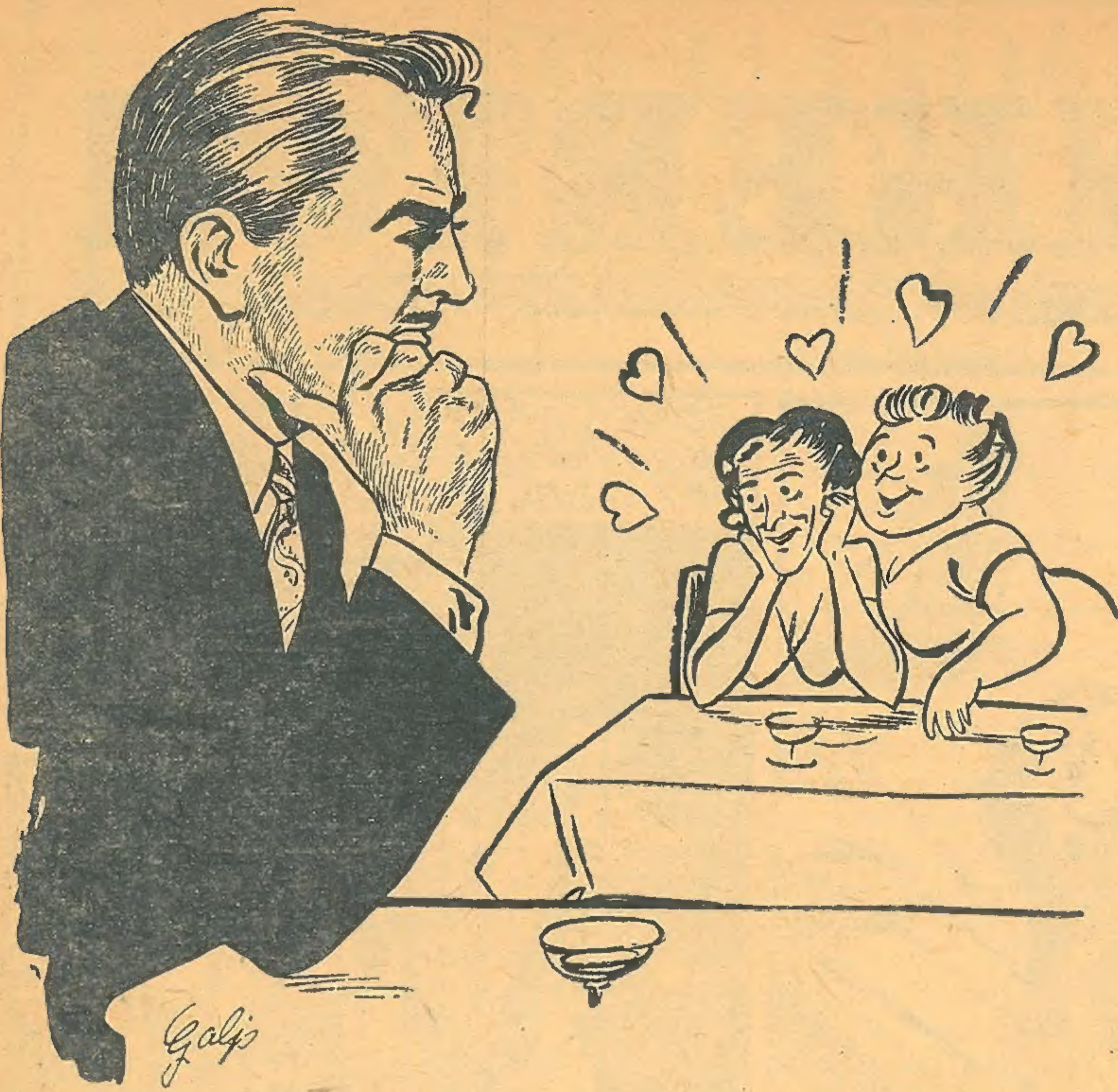
Hünkâr onun yararlığını görmemiş miydi? O yüz binlerce kızılbaş Anadolu içlerinden kovup sürülen, Şah Abbas ve Şah Sefevi'yi bir çırpıda hudut dışarısına atan Husrev Paşa nasıl menfasından idiler, nasıl devlet kapısından atıldır?...

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

Böyle de evlenilir

Yazan: Serge Mareges

Çeviren: Y. Kaynak

Ellerim cebimde Martyres caddesinde yürüyordum. Cebimde metelik yoktu ve karnım da iyi-ce açtı. Durdum nasıl çare bulacağımı kötü kötü düşünürken, sırtında kocaman bir kamburu bulunan kara suratlı ve oldukça çirkin bir adam yolumun önüne çıkarak:

— Affedersiniz delikanlı, dedi, bana bir hizmet görmek ister misiniz?

— Elimden gelirse, diye cevap verdim.

— Zor bir şey değil, Fidelio'da benim hesabıma iki kadeh bir şey içeceksiniz.

— Buraya kadar iyi; ya sonra?

— Sonra hadiselerin seyrini bekliyeceksiniz.

Beni muhakkak ki çapraşık bir işe sokmak istiyordu. Ama müşkül bir mevkiye bulunduğum için tek-lifini kabul etmek zorunda kaldım. Cebime bin franklık bir banknot koyduktan ve kendi yakasından çıkardığı kırmızı bir karanfil benimkine ilâştirdikten sonra:

— Pek yakışıklı olmanızdan başka bir mahzurunuz yok, dedi.

HERKESİN SIRASI VAR

(3. sayfadan devam)

ku uyudum... Ertesi sabah kah-valtı odasına indiğim zaman, bir haftadır uykularımın ahengini bozmuş olan adamı masa başında buldum. Gözlerinin altı mos-mor olmuştu ve hiç keyifli gözük-müyordu. Büyük bir yüz-süz-lükle:

— İyi bir gece geçirmişsiniz-dir inşallah, dedim.

— Ne münasebet! diye ce-vap verdi. Berbat bir gece ge-çirdim. Mânasız bir takım kaşın-tılar yüzünden gözüme uyku gir-medi.

Biraz sustuktan sonra ilâve etti:

— Ama sizin geceleri çok rahat uyuduğunuz muhakkak. Maşallah bir horluyorsunuz, bir horluyorsunuz ki!

İş tamam demektir.

Yakışıklı olduğumu o ana ka-dar çok kimse söylemişti. Aynı ilti-fatı bir de kamburdan duymak pek ıftihar verici bir şey olmadı.

Fidelio, toprak seviyesinden aşı-ğda bulunan bir içkili lokantaydı. Zarif bir şekilde tefriş edilmişti ve müşterileri de katıyen orta tabaka-dan sayılmazdı. Masalardan birine oturarak şarap ısmarladım ve kam-burun talimatı üzerine gözümle et-rafi tarassuda başladım. Alâkamı çeken, karşı masalardan birinde o-

Telebeleminden Gloria'ya aşık ol-muştum. Lisenin son sınıfında bu-lunan Gloria sınıfın en güzel kızı idi. Simsiyah saçları ve birer kömür parçasını andıran kara gözleri ile daha ders yılının ilk günü kalbimi yakıp kavurmuştu. Aramızda büyük bir yaş farkı yoktu. Ben de, öğret-men mektebinden yeni mezun olmuş ve ilk defa bu liseye edebiyat öğ-retmeni olarak tayin olunmuştum.

Ben, her gün, Gloria'nın karşısın-da yanıp kavrulurken, o, âdeta mev-cudiyetinden dahi haberdar değildi. Ön sıralardan birinde oturduğu için, hemen her gün, bir vesile ile kendi-sini derse kaldırıyor ve böylece içi-mi gıcıklayan sesini büyük bir hazla dinliyordum.

Bazan gözlerini bir noktaya diki-yor ve dakikalarca dalyordu. Belki de bir sevdiği vardı. Fakat kim?..

Diğer hocalardan hiçbirisi bana rakip olabilecek bir vaziyette de-ğildi. Mektepteki erkek öğrencilere ge-lince, Gloria onlarla kur yapacak bir tip değildi. Belli etmeden şehir-de soruşturmalar yaptım. Şehrimiz küçük bir yer olduğundan bir sev-gilisi olsa idi katıyen gözden kaç-mazdı. Soruşturmalarımın neticesin-de: Gloria'nın peşine düşenlerin hedsiz hesapsız olduğunu fakat o-nun bunlardan hiçbirine yüz verme-diğini büyük bir sevinçle öğrendim.

Gloria'nın sevgilisini düşünen â-şıklar gibi, gözlerini bir tarafa di-kip daldığını gördükçe çileden çıkı-

turan iki bayan oldu. İkisi birden toplandığı zaman bir kadın etmez-lerdi ya, neyse. Birisi değnek gibi uzun boylu bir sarışın; öteki de on yedi yaşındaki bir erkek çocu-ğunki gibi bıyıklara sahip olan in-ce esmer bir kadındı. Her ikisi de kırkına yaklaşmış gözüküyorlardı.

Bu esnada garson kız şarabı ge-tirerek dikkatimi onlardan ayırdı. Siyahlar giyinmiş ve bu kıyafeti kendi sevimli esmerliğine son dere-ce yakışmıştı. Kıpırmızı yanak ve dudaklara sahipti. Gülümsiyen bir yüzle şişeyi ve bardağı bıraktı, son-ra insanı çileden çıkaran bir yürü-yüşle uzaklaştı.

Bir ara, ilerdeki masada oturan kara kadının yerinden kalkıp bana doğru geldiğini gördüm. Yürürken bir ayağı aksıyordu. Yanıma geldi-ği zaman:

— Ne kadar çekingensiniz, di-yerek karşımdaki iskemleye oturdu. Ne diyeceğimi bilemiyerek:

— Hmmm! diye anlaşılabilir bir ses çıkardım.

— Sizi ilk defa görüyorum. A-ma yüzünüz bile, senelerden beri yanımda bulunan bir çehreymiş gi-

bi aşına geliyor. Ne mektuplardı on-lar öyle!

Canım sıkılıyordu. Fakat en zi-yade beni üzen, kakavan esmerin konuşurken bana doğru iyice eğil-diğine bakarak için için gülen gar-son kızın bu hareketiydi.

Bu yetişmiyormuş gibi uzun boy-lu sarışın da masaya gelmez mi. Doğrudan doğruya:

— Yaptığım pek kibarlık değil ama, dedi, göz göre göre partiyi kaçırınak da aptallık olacak.

Sonra bir şey söylememi bekle-meden iskemleye çöktü. Ağzımın

içinde bir takım kelimeler geveler-ken:

— Biraz daha hızlı söyleyin, di-ye de ihtarda bulundu. Mektupla-rımda, kulaklarımın ağır işittiğinden bahsetmişim.

Bunun üzerine esmer:

— Aramızda mukayese yapmak için ikimizi birden davet ettiğiniz anlaşıyor, dedi. Onun için her biri-miz kendi meziyetlerimizden bahse-deriz, sonra tercihinizi yaparsınız. Ama önce yemek ısmarlıyalım.

İçim hop hop ederek garson kı-zı çağırdım. Listeleri ellerine alarak yemeklerin en pahalılarını seçtiler. Bunu gördükçe cebimde yalnız bin frank bulunduğunu hatırlıyor ve be-ni böyle tatsız bir maceraya sürük-lediği için kambura küfrediyordum.

Yemeklerini yer ve bol bol şa-rap içerken her ikisi de meziyetle-rinden bahsedip durdular. Bir ağız-dan konuşuyorlardı. Ama epey ser-vet sahibi olduklarını ve evlenecek birini bulmağa can attıklarını an-lıyabildim.

Kamburun çevirdiği plâni artık anlamış bulunuyordum. Onlarla bir gazetenin evlenme sütünü vasıtası-yla münasebet tesis edip uzun zaman mektuplaşmış ve buraya davet et-mişti. Kendi fizyonomisi ilk bakışta iyi tesir bırakacak gibi olmadığı için beni yem olarak ileri sürmüştü. On-lar iyice sarhoş olduğu zaman gele-cek ve vaziyetini ayar edecekti.

Tahminimde yanılmamış oldu-ğum, biraz sonra kambur sökün et-tiği zaman meydana çıktı. Masada neler konuşuldu ve sarışın onunla evlenme meselesini düşünmeğe nasıl karar verdi pek hatırlayamıyorum. Ama neticede sarışınla ve hatırı sa-yılır servetiyle evlenmeğe muvaffak oldu.

Ben ise esmeri aldım... Yanlış anlayıp da hakkımda kötü bir ka-rar vermeyin. Esmer garson kıızı de-mek istiyorum!

Babanla Gel!

yor ve onu sık sık mahşiyordum. Ni-hayet bir gün büsbütün sinirlendim ve Gloria'yı "Yarın mektebe baban-la geleceksin. Kendisile konuşaca-ğım" diyerek sınıftan kovdum.

Böylece, aşkımın kurbanı olan Gloria'yı, hiç değilse haftada bir de-fa sınıftan kovuyor ve sanki kendi-sine değil de babasına âşıkım gib-i, mektebe babasile getirtiyordum. Gloria'yı babasına şikâyet ede ede hal olmuşum.

Bu, böyle devam edemezdi. Sanki

Yazan: Mario Neri
Çeviren: Vahit Orgun

bana inat olsun diye, Gloria günden güne güzelleşiyordu. Tırnaklarını da boyamağa başlamıştı. "Kimbilir ki-min için boyadı?" diye çileden çık-a-rak Gloria'ya üç günlük bir tardı-muvakkat verdim. Bu sefer mekte-be dudaklarını da boyuyarak geldi ve böylece bir haftalık bir tardı-muvakkat cezası daha aldı.

Aradan bir müddet geçince, göz kapaklarını da boyamağa başladığı-nı gördüm. Hırsmıdan kuduruyor-dum. O gün, Gloria'yı karşıma aldım ve belki bir saat kadar nasihatle bulundum. Beni dinlerken gözlerinin içi gülmüyordu. Bu kız beni çıldarta-caktı. Artık daha fazla tahammül e-

demiyordum. Kızın ya başka bir ge-hirdeki liseye göndermesini veyahut evinde hususi surette tahsil ettirmesi-ni tavsiye etmek maksadıyla baba-sını tekrar çağırttım.

Kızı hakkındaki şikâyetlerimden artık illallah demeye başlamış bulun-an adamcağızın o günlerde işi çok-muş bana bir mektup göndererek kızının haylazlığı için özür dileyerek evine davet etti.

Bir akşam, mektep tatil olduktan bir saat sonra evlerine gittim. Kapa-yı Gloria açtı ve "Hoş geldiniz" di-yerek elini uzattı. Eli bir müddet elimin içinde kaldıktan sonra sala-na girdik. Babası henüz gelmemiş imiş. Annesi de hasta olan teyzesi-ni ziyaret etmeğe gitmişmiş.

İyi bir ev hanımı gibi beni ağır-lamak için elinden geleni yapıyordu. Böyle seahar bir mahlûkun karşı-sında mukavemet etmek imkânsızdı. İşte bu yüzden ben de irademi kay-bettim ve onu kollarımın arasına alarak uzun uzun öptüm. Kollarımın arasından sıyrılmağa çalışmadı. Bi-lâkis büyük bir hararetle buseme mukabele etti. Veyahut bana öyle geldi. Çılgınlığının farkına varıp kendisini serbest bırakınca, az ev-velki busenin sarhoşluğu altında doğrularak kaşlarını çatı ve benim kendisine sınıfta yaptığım gibi:

— Çık dışarı!.. diye haykırdı. Sonra sesine tatlı bir ton vererek devam etti: Benimle evlenebilmen için yarın babanla birlikte gel.

YARASA

NÖRFİ KOMİSERİ BIRAK DE FOLGİT YARASA GERİ GEKİL..

MÖRFİYİ BIRAK YOKSA HEPINİZİ BİGERİZ..

YARASA KOMİSERE HÜCUM EDEN ADAMI TAM YAKALIYACAĞI SIRADA BAŞKA BİR TEHDİTLE KARŞI KARŞIYA KALDI. PES ETTİ.

AFERİN AKILLI İMİSSİN.. BİZİM LE BOY ÖLGÜŞ MEYE KALKAR. DİN. YOKSA HALİNİZ HARAPTI. KARARNIZ KATDI..

HOSGA KAL YARASA.. YOLLUNDAN ALI KOYMANDAĞIN İÇİN GÖK ÜZÜL DÜM..

TAM ZAMANA NINDA YETİŞTİ NİZ GÖÇÜKLAR. ÇENE Nİ TUT DA YUKARI ÇIK.

HAYIR YOK.. YOK AMA, KIZ DİM, FİTİL OLDUM.. BEN ON LARA GÖSTERİRİM KOMİSER BEY.. KIRIK DÖRDÜK YOK YA

BÜTÜN LİMAN NOKTALARINA HABER VERİN. KARAYAKIMAK İSTEYEN MOTORLARI MUAYENE ETSİNLER BAŞÜS. TÜNE EFENDİMİ

BÜTÜN KEŞİF KOLLARINA OTOMOBİLLİ DEVRİ YELERE DE HABER VERİN LİMAN BOYUNDA DOLAŞ SİNLAR..

YARASA SU NÖRFİYİ YAKALAMAK İÇİN BANA YARDIM ET.. YOKSA HALİM HARAP SEN MERAKLANMA KOMİSER BEY.. ELİMİZDEN SELENİ YAPACAGIZ

A.. ROSEN NEREDE? BİR DAKİKA EV VEL BU RADAYDI.

YARASA NIN ARKA DAŞI SAKAKUŞU SİRRA KADEM BAS MIŞTI. KAY BULUŞU TAM YARASANN ELLERİNİ KALDIRDIĞI ZAMANA RAS LIYORDU.

KOMİSER GORDON TEHLİKEDE OLDU. BU MÜDDETECE YARASA HİCBİR ŞEY YAPAMIYACAK.. İŞ BAŞA DÜŞTÜ..

SESSİZ SEDASIZ YÜZER MİTRALYÖDLE YARASAYI TEHDİT EDEN HERİFİN ÜSTÜNE ATILIRSAM YARASA GERİSİNİ HALLEDİ VERİR.

HER ŞEY YOLUNDA.. YAZIK GEÇTİM.

AMA NE YAPAR LARSA YAPSINLAR MOTORLARINDE BİR MİSAFİR TAŞIYACAKLAR.

DYALANMA.. YARASA UÇUP PEŞİMİZDEN KÖŞÜP GELENE KADAR TÜYMELİYİZ.. HAYDİ SABUK OL..

BEN DE SU KAYIĞIN İÇİNE GİZLENEYİM.

AFERİN BLEKİ.. İYİ İŞ YAPTIN. AMA FIRSAT ELİNE GEÇMİŞKEN YARASAYINE YE ÖLDÜR MEDİN..

YO YO... ELİMİ KANA BULAYAMAM DOĞRUSU..

O NE? MIYAV..

VAY CANNA.. BENİM GİBLİGİZ.. Lİ BR YOLCU DAHA VAR MIŞ.. MIYAV!

BİR KEDİ SESİ BEN GİDİP BİR BAKAYIM MIYAV

EYET BİR KEDİ BİR DE KUŞ VAR.. SAKA KUŞU..

YAKALASANA GUNNER. İŞTE KEDİ..

İŞTE KUŞ...

TSTT TSTT.. BU PEK KOLAY.

EYET PEK KOLAY.. AL SANA..

MANDRAKE

UĞURSUZ ZÜMRÜT

5

DİKKAT..

MANDRAKE!!

NARDANIN ODASINA
GİREN MANDRAKE
BİR ELİN TABAN-
CAYLA NARDA'YLA
NİŞAN ALDIĞINI
GÖRDÜ.

GERİ
DÖN

PENCEREYE
KOŞTU. SARMAŞIK
TAN AŞAĞI KAÇAN
ADAMA BİR İŞARET
EYİ.

VE SARMAŞIK KAFESİ
MÜTEMADİYEN YÜK-
SELMEYE BAŞLADI.

YAĞMA YOK
BEYİM..

ADAM EVİN DAMINA ATLADI
VE KAÇMAK MAKSADIYLA
BÜYÜK AĞAÇA DOĞRU KOŞTU.
AMA MANDRAKE YUTAR MI
BİR İŞARET DAHA ÇAKTI..

ANSIZIN KOCA AĞAÇ
KÜÇÜLMÜŞ GİBİ
OLDU.

YAKALANDIM..

YAŞA APTULLAH...
GETİR ONU BURAYA. UĞUR-
SUZ ZÜMRÜTLE ALAKASI
OLDUĞUNA EMİNİM.

ARKASI VAR

189

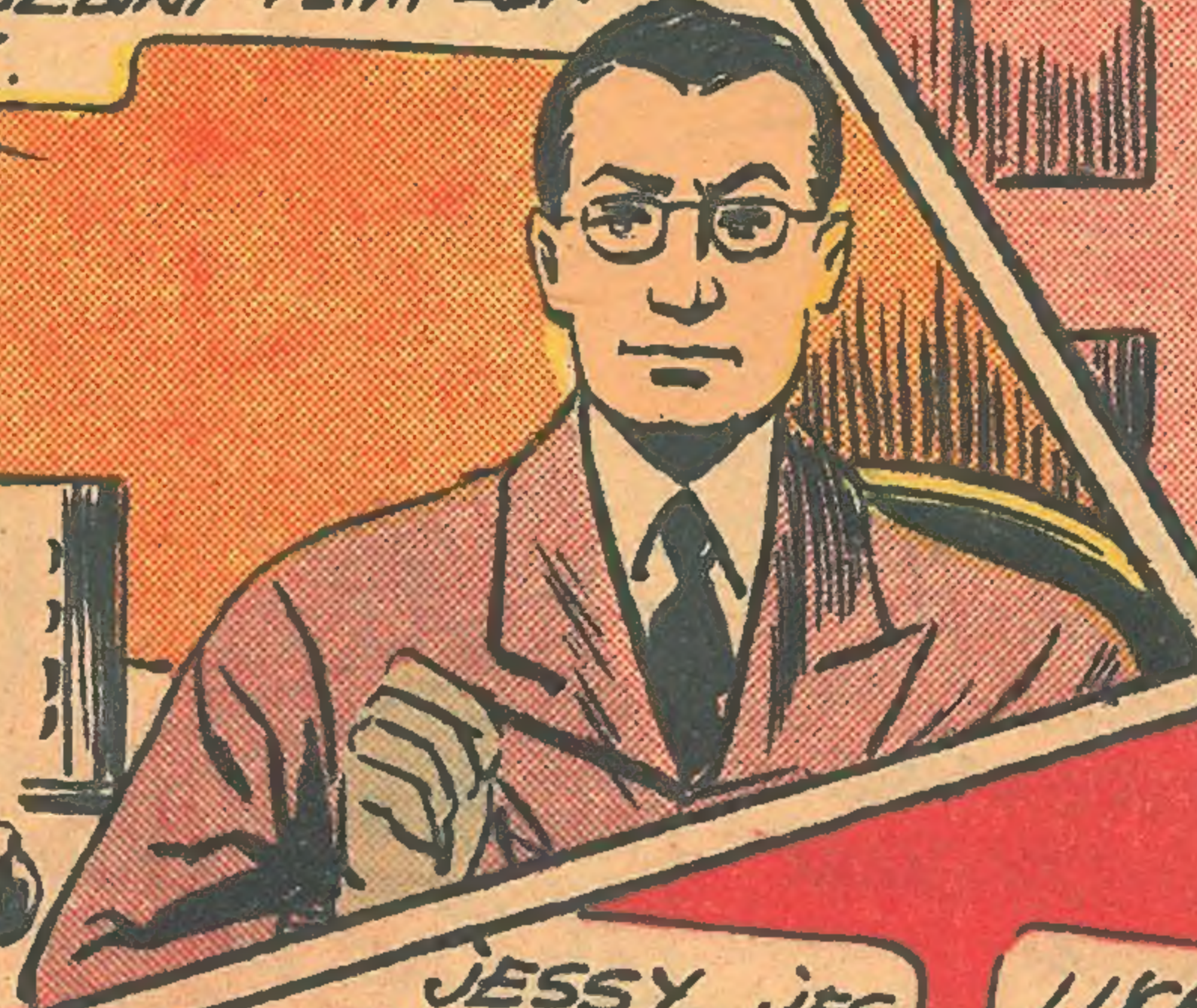
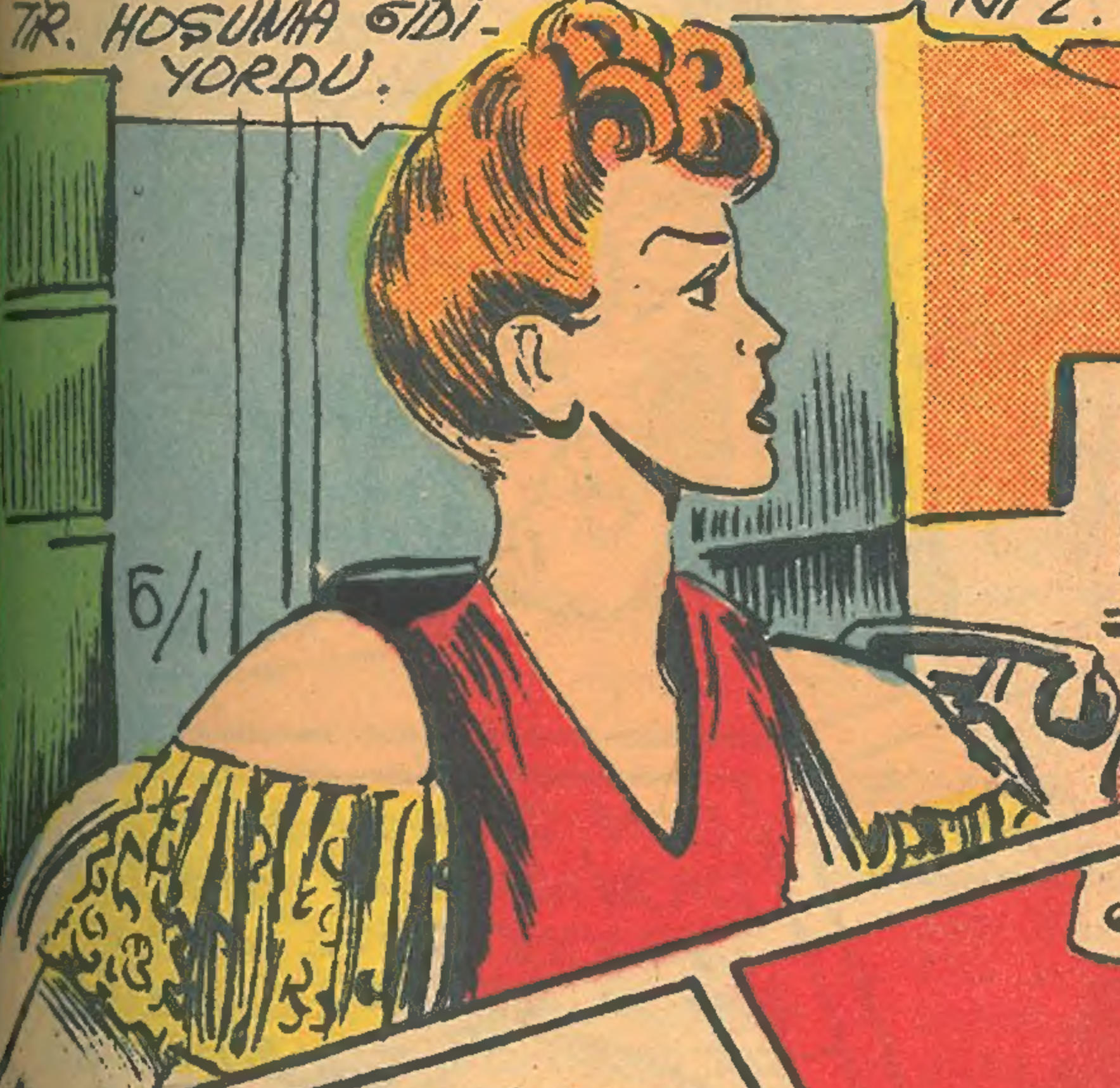
AŞK YAŞIYACAK

SİZE TEKRAR EDİYORUM..
HİGBİR ŞEYDEN HABERİM YOK
JIM'İN YANINDA BULUNUŞUM
SİRF BİR TESADÜFTEN İBARET.
TR. HOŞUMA GİDİ-
YORDU.

ÖYLEYSE SİZİ BU-
RAYA GETİRDİĞİMİZ
ZAMANKİ RUH HALİNİZİ
SEBEBİNİ İZAH EDİ-
NİZ.

BU TANIMI İLE
ŞAHSIMA AIT BİRŞEY

BAY KOMİSER, BU KADINI
KATİLLE YÜZLEŞ-
TİRİLM OLMU BURA-
YA GETİRTİN..

PEKİ BEN-
DEN DAHA NE İS-
TİYORSUNUZ? HERŞEYİ
İTİRAF ETTİM. BARI İDANMADA
KADAR BENİ RAHAT BIRAKIN..
KATİL BU HA-
İMKÂNSIZ.

JESSY.. JES-
SY.. FAKAT
SEN BURAYA NASIL
GELDİN..

LUCKİ
LUCKİ..

YA YANILIO-
RUM.. YAHUT
ORTADA BİR
SÜRPRİZ VAR

PEKİ BU KAR-
ŞILIKLI TEŞ-
SÜRÜN SE-
BEBİNİ ANLA-
TIR MİSİNİZ?

JESSY BENİM KIZKARDEŞİMDİR.
ONU BURAYA NE DİYE GETİRDİNİZ.
ONUNNE İLGİSİ VAR..

BİZDE BUNU AYDINLAT-
MAYIŞA ÇALIŞIYORUZ
DOSTUM.

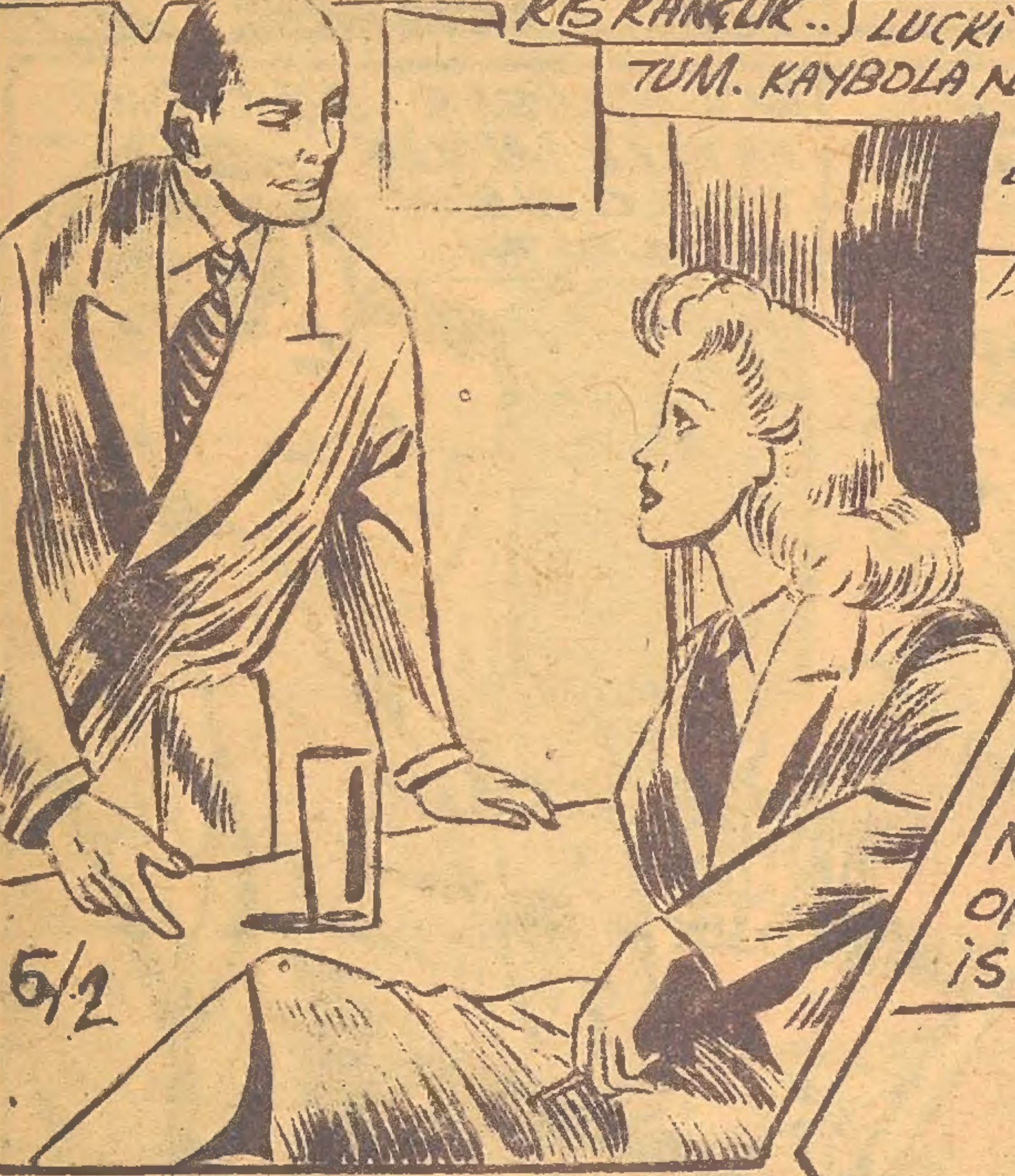
CİNAYET YERİNE GELEN HÜSUSİ POLİS HAFİYE-
LERİ DE MESLEYLE İLGİLENLENMEYE BAŞLADILAR.

YENİ BİR HABER
VAR MI BAY KO-
MİSER?

LUCKİ, JES-
SİNİN A-
ŞAĞI-
YIŞI-
MİŞ

BU SIVİL POLİS MAFİYELERİ İÇİNDE BARBARA KINTER İSMİNDE BİR DE KADIN VARDI. SİZİ BURADA GÖRMEKLE HİÇ ŞAŞMADIM BARBARA.. BU İŞTE HERŞEYDEN BİR PARÇA VAR. ADETA BİR ÇORBA.. LUCIANA, JESSY.. LUCKİ, JAN.. BİR LOKMA AŞK KİS KANLIK.. LUCKİYLE KONUŞTUM. KAYBOLA NEVRAK HAK. KİNDİ HİÇ BİR BİLGİSİ YOK.

5/2

BARBARA YOKSA SEN DE Mİ ONA AŞIK OLDUN?

HÂŞİN FAKAT SAMİMİ BİR TİP.. TAM KADINLARIN BAŞINI DÖNDÜREBİLECEK BİR DELİ.. KANLI DOĞRUSU.. HEM DE GÜZEL VE YAKIŞIKLI..

BEN LUCKİ-NİN SUÇLU OLDUĞUNA İNANMIYORUM VE ONU KURTARMAK İSTİYORUM.

NASIL SİZ ONU KURTARMAK MI İSTİYORSUNUZ? BEN DE BU İŞE YELTENDİM. ŞİMDİ BENDEN NEFRET EDİYOR.

BEN ZAVALLI BİR KIZIM. LUCKİ-NİN AŞKI BENİ KURTARACAK TESELLİMDİ.. AMA O KISKANÇ.. JAN'I SEVİYOR.

HAYIR SİZE SÖYLİYECEK HİÇ. BİR ŞEYİM YOK. HEPİNİZİN BANA YAPTIĞI İŞKENCE YETER ARTIK.

SAKİN OL YAVRUM.. BEN SENİN DOSTUNUM

SAHİ ŞU JANLA BİR KO. NUŞSAM.. BELKİ İŞEYARAR BİR ŞEY ÖĞRENİRİM ONU NEREDE BULABİLİRİM

GIPSY MANANIN HANINDA.. BU HÂDİSE OLDU OLALI ORADAN AYRILMIYOR

GIPSY.. BİR ŞİŞE DAHA.. HAH HAH HAY.. GÖRDÜN MÜ? LUCKY LUCIANA'YLA EVLENECEKTİ AMA ONU BİR KERE BİLE ÖPEMEDİ

JAN BİZLİ BİR AZABIN TESELLİ.. SİNİ YALNIZ İÇKİDE BULUYOR..

189/2

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemalettin Tuğcu

SAYI : 39

Kendimden geçmiştin: — Söyle diyorum sana. Sana iliştiler mi?

— Kimse bana elini sürmedi Yusuf. Kimse bana elini sürmedi. Dur Yusuf, dur Yusuf. Öldürme beni Yusuf. Dur.

Zavallı kız koşarak yatağının başucundan, kendisine hediye ettiğim Kur'anı getirdi. Öpüyor, başına koyuyordu:

— Tanrının adına söylüyorum Yusuf, kimse bana elini sürmedi.

Geniş bir nefes aldım. O ağlıyarak, titreyerek anlatıyordu:

— Buraya, odaya kaçtık. Kapıyı açamadılar. Sen geldin, kurtardın bizi.

Gözleri dev gibi yatan Kara Durmuş'a ilişince sapsarı kesildi. Tekrar bana baktı. Tamamiyle kan içindeydim. Kana susamış bir adamdım. Öldürecek insan arıyorum.

— Kapıları kim açtı?

— Bartolome açtı Yusuf. Bartolome açtı. Yukarıya kaçtı.

Odaya girdim. Bartolomeyi ense-sinden tutarak yerde sürükliyerek dışarıya aldım. Ayaklarıma kapıyor, yalvarıyor, kanlı çizmelerimi öpüyordu:

— Yusuf Bey, Yusuf Bey, bütün servetimi vereyim sana, ölünceye kadar kapında esir olayım. Canıma kıyma benim. Canıma kıyma.

Kafasını tekmeliyor, şiş karnını yer yer delmeğe hazırlanıyordum. Kızın ölümüne sebep olarak onu görüyordum. Kapıları açarak yukarıya kaçmasaydı bu olmayacaktı.

İren son bir cesaretle yanıma sokuldu:

— Tanrının birliği adına bırak onu.

— Sen, sen, dedim. Neye karışıyorsun. Olganın ölümüne sebep oldu. Onu, o zavallıyı kesmişler. O kızı kesmişler.

İren delirdi âdeta. Merdivenlere koştu. Arkasından gittim. Onu salonda gördüm. Zavallı Olganın vücudu hâlâ hafif hafif kımıldanıyordu. Onu yere çökerek kucağıma aldım. Sanki ıstırabı geçti ve artık hareket etmedi. Açık ve terütaze göğsünde yer yer kanlar vardı. Kulağıma:

— Ben sana çok sever Yusuf, öldür bana, kes bana...

Diye ses geliyordu. Uzanarak bedeninden ayrılmış başını aldım. Büzülmüş olan kanlı dudaklarını ve yarı açık gözlerini öptüm öptüm.

Bana her zamanki gibi, fakat dimdik ve hareket etmeden bakıyordu. Bu zavallı başı kucaklayarak ağlamağa başladım.

Ben bu keder içindeyken yeniden çapula gelenler olmuştu. İren korkarak haykırdı. Hançerimi çekerek koştum. Fakat gelenler hiç mukavemet etmediler. Halimden korkmuşlardı. Bu kadar kana bulanmış bir insan görmemişlerdi.

Artık hava kararıyor Bizansın ilk felâketli gününün üstüne yaslı bir karanlık çöküyordu.

Gaffar Bartolomeyi kaldırmış o na Kara Durmuşun ölüsünü sürükleterek avluya kadar indirmiş, sonra Olganın üstünü örterek ortadaki kanları temizlemişti.

Daha kanlı elbisemi değiştirecek vakit bulmadan, Hüseyini karşımda gördüm. Sevinçle boynuma sarıldı. Öpüştük. O kadar müteessirdim ki gözyaşlarımı tutamadım. Hüseyin pek telâşlıydı. Başıma bir felâket gelmiş olmasından korkuyordu.

Olup bitenleri kendisine anlattım. Dudağını büktü:

— İlâhi Yusuf Bey, dedi. Bu sabahtan beri kaç tane genç kız öldü, biliyor musun? Düşündüğün şeye bak. Prensesi kurtarmışsın ya, daha istiyorsan esir pazarına koş. Hacı Hüseyin hemen esir toplamağa başlamış. İlk ağıza en güzel kızları eline geçiriyor.

Hacı Hüseyin bir esir tüccarıydı. Çok açık göz bir adamdı. Ordu ile birlikte gezer, askerlerin elinden en güzel esirleri para verip alırdı.

Hüseyin Mehmet Beyin yanındaymış. Şehirde kol gezmek için kesilmediği için bana muhafız bulmasını söyledim. Hemen iki genç asker çağırdı ve onlara benim emrimde olduklarını söyledi.

Hüseyine raslayışım Allahtan olmuş. Bartolome ortada yoktu. Benden korkarak kaçmıştı.

Gece olduğu halde uzaktan, yakından insan çığlıkları geliyordu.

— Kara Durmuşu öldüren sen misin?

Şehrin hali pek acıklıydı. Elinde fenerler bulunan on iki atlı ile bir onbaşı konağa gelerek beni istedikler. Çıktım. Onbaşı:

— Yusuf sen misin? dedi.

— Benim, dedim.

— Gel bizimle, seni paşa çağır-tır, dedi.

Beni Mehmet Beyin yanına götürmek için aradıklarını sanmıştım. İki muhafıza ben gelinceye kadar konağa kimseyi sokmamalarını sıkı sıkı tenbih ederek atlılarla birlikte gittim.

Sokaklar yerlere atılmış eşya, erkek, kadın çocuk ve ihtiyar ölüleriyle doluydu. İnsan bu faciayı görmeğe tahammül edemiyordu.

Karanlıkta büyük bir binaya girdik. Doğru merdivenleri çıktık. Karşımda Halil Paşayı gördüm. Onu Manisadan beri tanıdım. Sad-

razamın da beni çok iyi tanıması gerekti. Fakat yüzü sapsarı ve kaşları çatıktı. Bana aşinalık edeceğine, çok ağır bir dil kullanarak haykırırdı:

— Kara Durmuşu öldüren sen misin?

Şaşırdım. Fakat soğukkanlılıkla:

— Çatıştık, dedim. Bana saldırdı. Ben de karşı durdum.

— Bre sen Sultanın bir çerisini nasıl öldürdün köpek.

Bu hakaret iliklerime işledi. Dişlerimi sıkarak:

— Lala Paşa, dedim. Bana bu hakareti kulu olduğum Padişahım yapmaz.

— Bre daha karşı mı gelirsin. Atın şu köpeği kaleye. Vursunlar boynunu.

Tüylerim diken diken oldu. İri yarı iki zabıt kollarına yapıştılar. Merdivenlerden aşağıya indirdiler. Orada kılıcımı belimden alırlarken Bartolomeyi, evet bu kancık herifi gördüm. Köşelere saklanıyor ve benim âkibetimi gözetiyordu.

Beni ihbar eden, benden korkusu yüzünden ortadan kaldırılmakla istiyen, belki de Halil Paşa ile öteden beri ahbaplığı olan bu herifti.

Bizansın Osmanlılar elinde ilk

ni hemen tanıdım. Zabıt onbaşı ile konuşurke o ufarak gövdesiyle eğilmiş ve bana:

— Yusuf Bey, diye haykırmıştı. Hüseyin, dedim. Hüseyin.

Lalapaşa beni idama gönderiyor. Hüseyin çıldıracaktı. Zavallı delirmişti âdeta. Ben çocuk gibi ağlıyordum:

— Hüseyin Mehmet Beye haber ver.. Lala Paşa beni öldürtüyor.

Hüseyin zabite haykırdı. Aralarında şiddetli bir ağız dalaşı oldu. Sonra beni götüren onbaşıya haykırdı:

— Hünkâra gidiyorum. Ben gelmeden Yusuf Beyin kılına dokunursanız boynunuz vurulur.. Bilmiş olasin onbaşı.

Hüseyin altındaki hayvana bir dokundu. Bizansın sokaklarında o hızla bir at belki şehir kuruldu kurulalı koşmamıştır.

Nal sesleri kesilinceye kadar durduk. Sonra biz de yolumuza devam ettik. Gün ışıırken Pantapirkiyon (Yedikule) önüne varmıştık. Beni her tarafı taş ve kapısı paslı demirden bir küçük höcreye kapattılar. Kapının dışına bir muhafız koydular. Bu Bizanstaki üçüncü mahbusiyetimdi.

Otların arasından bakan daracık bir pencereden buz gibi hava giriyordu. Yer ıslak ve pencereden akan toprakla kirlenmişti. Bir köşeye gömeldim ve benden, almağı unuttukları bir hançeri avucumun altına hazırlayarak bekledim.

Dakikalar bana saat kadar uzun geliyordu. Yavaş yavaş dar pencereden daha çok aydınlık girmeğe başladı. Uzandığım zaman yetişemeyeceğim kadar yüksekte bulunan bu pencereğin yarısını otların bürümüş olmasına rağmen güneşin doğduğunu anladım. Elbisem kan kokuyordu. Açtım. Fakat daha fazla konağı ve İreni düşünüyordum. Sabahla başlayan ikinci bir yağmada onların vahşi ellere düşmesi pek mümkündü.

KOLAĞASI YUSUF

Sabahın ilk saatlerindeydi. Paslı, demir kapının ardında ayak sesleri ve iri konuşmalar duyuldu. Birisi hançerinin kabzasıyla paslı sürgüye vurarak sürgüyü çekti. Genişçe, fakat karanlık avluda pala sıyırılmış, iri bir yeniçeri ile elinde kayış bulunan iki yamağı gördüm. Nöbetçi onlara fener tutuyordu.

Son dakikam gelmişti. İçimden yana yana:

— Hüseyin gecikti, diye söyledim.

Palalı adam iyi göremiyordu beni. İçeriye seslendi:

— Hey, yoldaş, beri gel.

Dizlerimde derman yoktu. Nöbetçi muhafız feneri içeriye tutuyordu. Titreyerek ayağa kalktım, dar kapının eşiğinde iki büküm oldum:

— Ağa, iki rekât namaz kılmama izin ver.

Gözlerimdeki yaşları göremiyorlardı amma sesimin titrediğini duydular. Fenerin ışığı dördünün de yüzlerini aydınlatıyordu. Enli ve keskin pala pırıldıyordu. Karşı durmağa kalkarsam yamaklar ip-lerle üstüme çullanacaklardı. İçimden:

— Hey ulu Tanrım, dedim.

Kale tamamiyle esssizdi. Gürültüler bu yerin altındaki izbeye kadar erişmiyordu. Ölümü ve soğukluğunu boynumda duyuyordum. Boynumu vurmağa gelen adam bir müslümanmış.

— Kıl namazını, dedi.

Feneri yere koymuşlardı. Dışarıya çıktım. Geriye çekilen adama sordum:

— Adın ne yoldaş?

— Aptullah, dedi.

(Arkası var)

ASIL BU
FİLO ARA-
SINDAN
GEÇEMİ-
YEN AT-
MACA REİS
OLDU. CE-
BELÜTTA-
RIK ÖNÜ.
DE İNGİLİZ
DÖNANMA
SINI GÖRDÜ.

YEMİN EDERİM
Kİ BİZİ
BEKLE-
YORLAR

AMİRAL GEMİSİNDE İNGİLİZ
RE KRALİÇASI DA VAR. HER
HALDE BİZE HUSUSİ BİR MU-
AMELE TATBİK EDECEKLER
ŞU HALDE..

BU ESNADA KRALİÇA
ELİZABET TE MERAK-
LA GELEN GEMİYE
BAKMAK TA YDI ADI
KONKİTA.. HAY
ALLAH.. BEKLE
DİĞİMİZ DE-
GİLMİŞ..

FAKAT ATMACA REİS, KENDİNİ
TANITMAK İÇİN FORSUNU
ÇEKTİ OYMUS..
ALÇAK.. YAYLIM
ATEŞİYLE BATIRIN
ŞUNU..

ATMACA REİS

21

GEMİ KOMUTANLARI EMRİ BİR
DAHA TEKRARLATMAZLAR.

TUHF ŞEY...
KRALİÇA KEN-
Dİ USULÜ İLE
BİZE HOŞGEL
DİN DİYOR

EN YAKIN GEMİYE
ATEŞ EDİN. HEDEF
AMİRAL GEMİSİNİN
SANCAR BAŞ OMUZLU-
ĞU..

ATMACA REİS DÜMEN DOLABININ
BAŞINA GEÇTİ. GEMİNİN TOPLA-
RI. ATEŞ PÜSKÜRDÜLER. BANA
TEHLİKEDEN KAÇTI
DEMESİNLER.

BİRKAÇ
DAKİKA SONRA
ATMACA REİSİN GEMİSİ KRA-
LİÇANIN GEMİSİNE YAKLAŞTI.
GEMİLER BORDA BORDAYA GELDİ.
LER. ATLAYIN.. BA-
KALIM BİZDEN NE
İSTİYORLARMIS

KRALİÇA BAR
BAR BAĞIRI
YORDU.

DURDURUN
DENİZE İTİN
AYAK BAS-
TIRMAYIN

FAKAT KRALİÇANIN ADAMLARI
ATMACA REİSİN ADAMLARI-
NA MÂNİ OLAMADILAR.

MELVİN ELİZABETİ
GÖRDÜ. ONA YİYE-
CEK GİBİ
BAKTI.

İSTE TAM
ZAMANI.. CANINI
CEHENNEME
GÖNDERMEKLE
DÜNYA RAHAT
NEFES ALACAK.

MELVİN BUNLARI DÜŞÜNDÜĞÜ SİRADA
ELİOS BİR İPTEN SALLANARAK KEN-
DİSİNİ BIRAKTI VE TAM KRALİÇANIN
KAFASINA
DÜŞTÜ.

AY..

KRALİÇA HİDDETLE YERDEN
KALKARKEN ELİOS TA KILI-
CIYLA ONA SALDIRMAĞA
HAZIRLANDI A.. KRALİÇA
İNİŞ..

ARKASI
VAR

Tard-ı Muvakkat

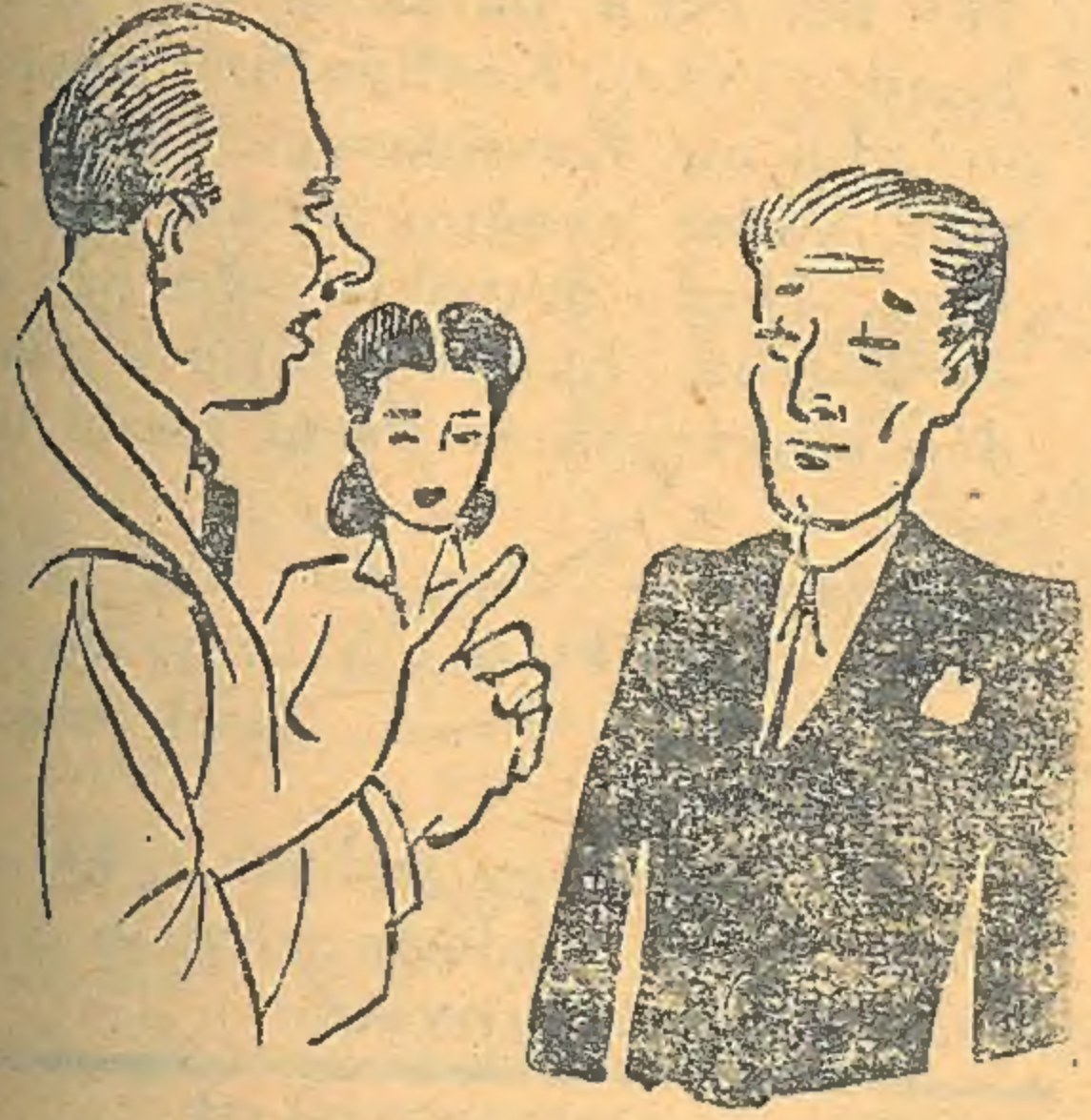
Yazan : F. Demiray

Sert adamdı. Kaşlarının çatığı gözölmez ve ağzına da hiç sakınmazdı. Paranın ve iktidarın verdiği bir şımarıklıkla hatır, gönül tanımadan konuşur, kaşığı ile yedirip sapıyla çıkartırdı.

Kahvecinin kafasına ıstampa fırlatmak, odacıyı bastonla kovalamak, gece bekçisini aralığa sıkıştırıp canını alacak gibi tepesine dikilmek sık sık gördüğü işlerdendi.

Bazan akranları, kendisi gibi zenginler gelince kahkaha atar, şakalar eder, o zaman büsbütün değişirdi. Fakat bunların acısını yine yanında çalışanlardan çıkartıyordu.

Haziran sonlarına doğru, sıcaklar artıp yazıhanenin pencereleri for edilince yakasını çözmüş, ceketini çıkartmış, öyle çalışmaya başlamıştı. Domuz gibi çalışıyor ve her seve aklı eriyordu da. Hesabı muhasebeciden iyi tutar, makineyle daktilodan hızlı yazardı. Sırasında

süpürgeye yapışır, odacıyı ensesinden bastırıp iki kat ederek kendi eliyle süpürdüğü yerleri gösterirdi.

— İşte süpürge böyle tutulur, yerler böyle süpürülür. Gözünü aç, patlatırım yoksa gözünü...

Parası bol adamdı. Bu yüzden onun yanına kapılananlar kahrını çekiyorlardı. Hem kâtibe, hem de daktilo diye alınan Nemide ayda yüz altmış liraya çalışıyordu. Fakat Sadri bey bazan hiddetleniveriyordu:

— Baksana bana kız, o nasıl ayakkabı ayağında öyle...

Kız yerlere geçerek, kekeliyerek anlatıyordu:

— Affedersiniz efendim, bu ay arttıramadım. Zaman öyle kötü ki, paranın hiç bereketi olmuyor. Kardeşime, babama derken yine açıkta kaldım.

— Bana dert anlatma. Azımsıyorsun verdiğim parayı galiba. İşine gelmiyorsa kendine başka kapı bul.

Kızın gözlerinden yaşlar akmağa başladılar:

— Allah sizden razı olsun efendim. Ben parayı azımsamıyorum. Bizim halimiz...

— Keee, seni dinliyecek vakit yok. Git muhasebeci midir, ne karın ağrısı, o heriften yirmi beş lira al, yazsın benim hesabıma. Bir daha seni bu çarpılmış kundurlarla görmiyeyim, kolundan tuttuğum gibi... Kız yürüsene...

Yavrucak sevin sin mi, ağlasın mı, şaşırır, bitişik odaya geçerek parayı alır, muhasebeci fısıldardı:

— Aldırma be kızım. Bu herif böyledir işte.

O kış, bir sabah kızcağız giderken bağırıyordu:

— Bu kar kışta bu tiril tiril muşamba ile mi gidiyorsun be. Ulan ne insanlara çattım. İmrinin iti gibi titriyor da sırtına sıcağık bir şey almıyor. Git Karlımana, sırtına bir manto giy, faturayı bana

yollasınlar, veznedeki herife söyle, tanır beni.

Böyle adamdı işte. Ne iyiliği belliydi, ne kötülüğü. Azgınlığı tutunca hemen her gün bağırarak bahaneler bulurdu.

İşte o Haziran sonlarında, pencereler açılıp deniz derya güneş altında gıcırdarken sık sık Nemideye çatıyordu:

— Pencereye ne bakıp duruyorsun? Aklın sokakta değil mi? Burada sana para veriyorum ben.

Vakit geçse de kendimi sokağa atsam diye bakıyorsun.

Vapurlar tıklım tıklım Adalara, Boğaza yolcu taşır, caddeden hususi otomobiller vızır vızır işler, bitişikteki birahaneden radyo sesi yükselirken Nemide hakikaten ara sıra dışarsını düşünür ve farkında olmadan dalardı. On sekiz yaşında bir kızdı. Ne yapsın zavallı. Onun da canı var.

— Kız önündeki işine baksana..

Bu takdirde yerinden sıçrayan kız bir iki saat için dalgınlıktan kurtuluyor, elinden geldiği kadar çalışıyor, sonra yavaş yavaş aklı güneşe, kırlara denize gidiyor, içinden:

— Bir kuş olsam da pırrr diye şu pencereden uçsam, diye düşünüyordu.

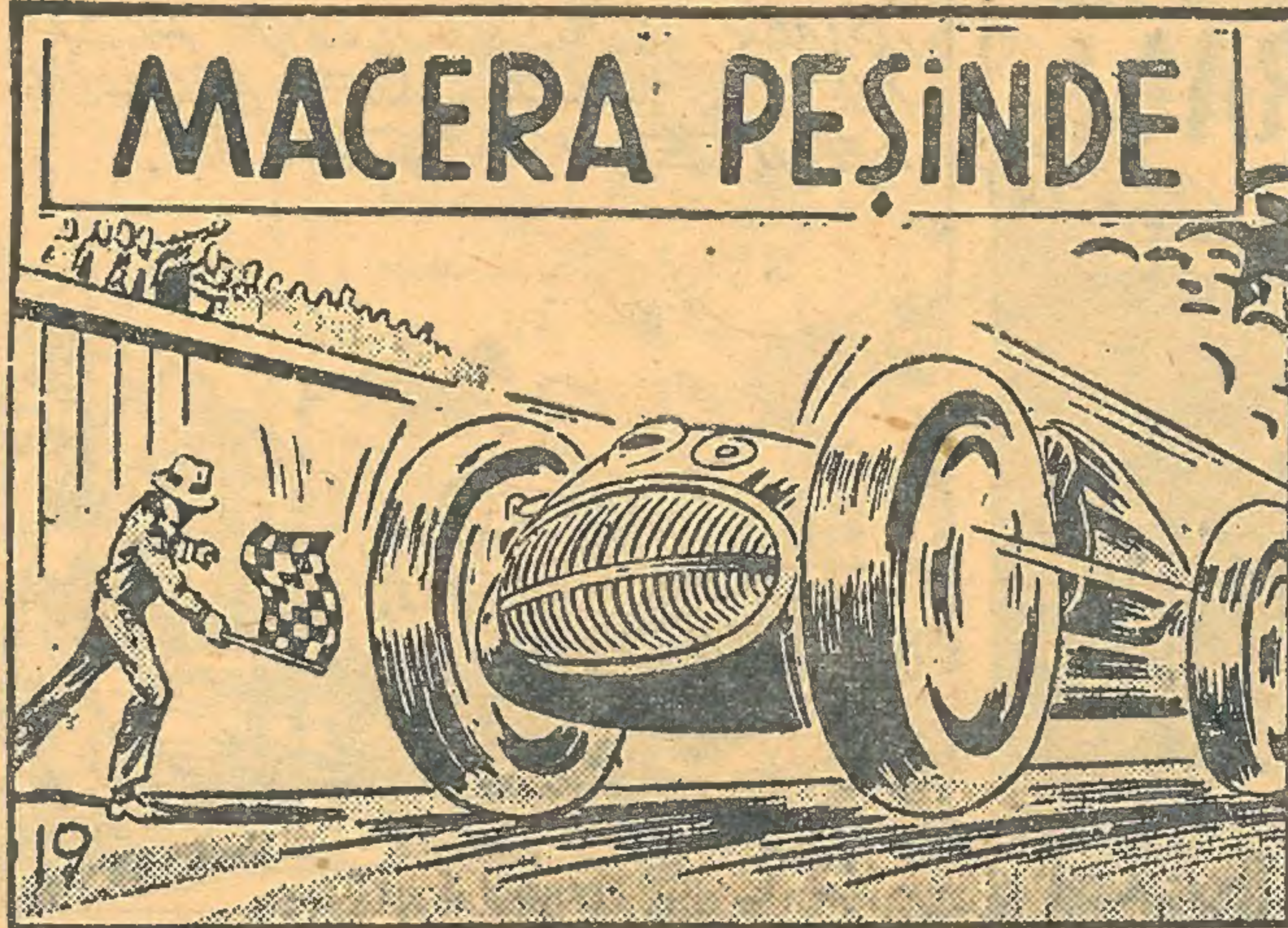
— Kız ne meram anlamaz

mahlûksun be..

— Çalışıyorum efendim. Mektup bitti işte.

— Kaç saatte... Denizler, plajlar, çiçekli bahçeler, sinema gibi (Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

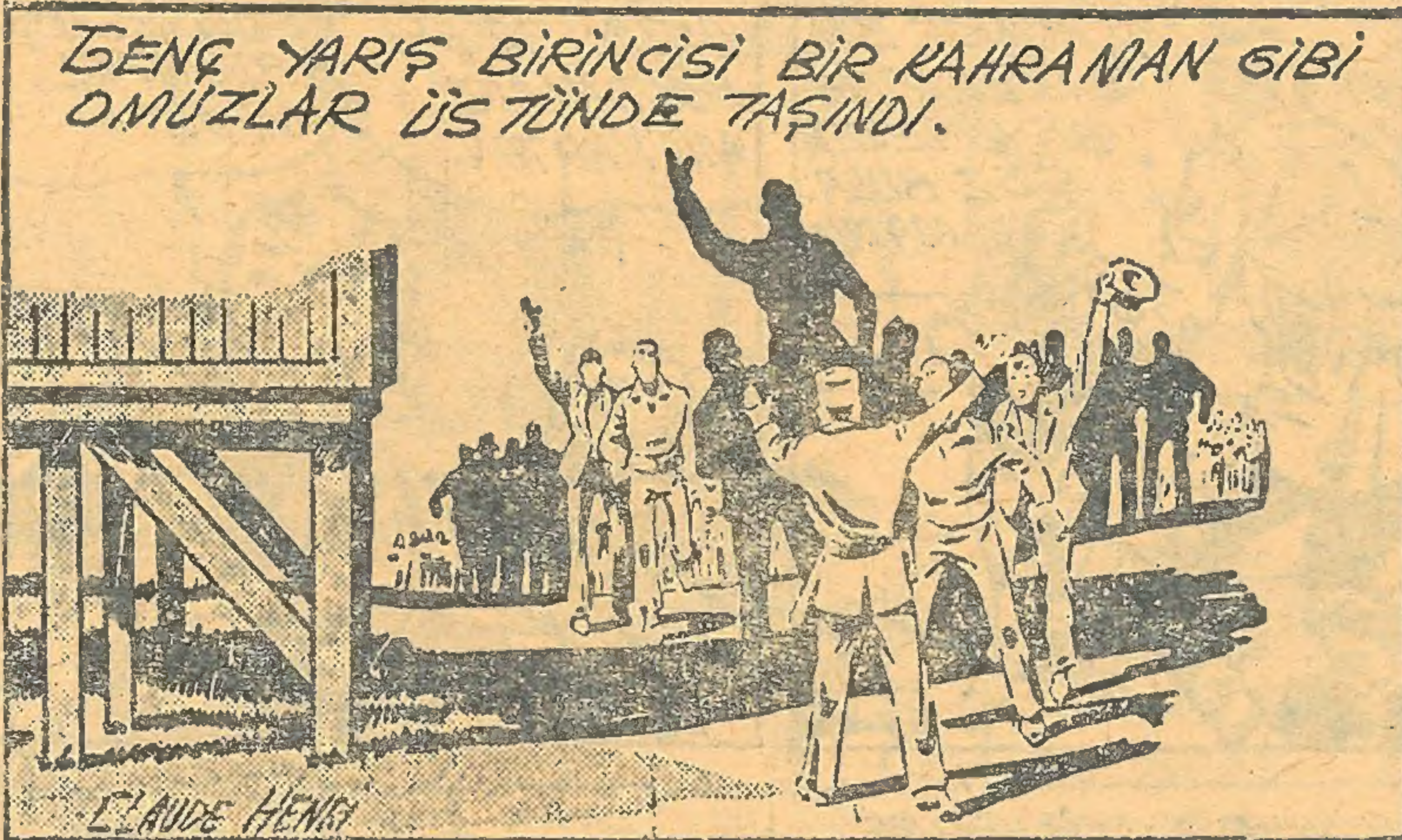
FREDDİ EN SONUNDA BİRİNCİ GELDİ. YÜZÜNDE FAZLA SÜRATİN VERDİĞİ HEYECAN VARDI.

HALK ÇILGINA DÖNMÜŞTÜ. HERKES FREDDİ'Yİ TEBRİK İÇİN PİSTE DOLDU.

FREDDİ'YE YAPILAN İLTİFATIN HADDİ HESABI YOKTU.

GENÇ YARIŞ BİRİNCİSİ BİR KAHRAMAN GİBİ OMUZLAR ÜSTÜNDE TAŞINDI.

TAM BU SIRADA SAHA SPİKERİ GARİP BİR HABER VERDİ.

26 NUMA. RANIN BİNİ. CİSİ ELİ. NİNE OL. MUŞTUR.

BEN DEMEDİM Mİ? FREDDİ KANUNEN BU YARIŞA GİREMEZDİ.

HAKEMLERİN HAKKI VAR. YENİ BİR YARIŞ TEKLİF EDELİM. İMKÂNI YOK. SENİN KAĞIRILMAN Fİ. LÂN HEP UYDURMA..

BU SIRADA HALK GALEYANA GELMİŞ TRIBÜNLERİN ÖNÜ. DE HAKEM HEYETİNİ YUHALIYORDU.

ARKASI VAR

gözlerinin önünden eksilmiyor, aklın başından gidiyor. Sabahleyin sekizde gelmek, akşam yedide gitmek hiç işine gelmiyor, değil mi?

— Efendim, ben..

— Sus, cevap verme. Ben biliyorum seni. Hay nereden geldin başıma.

Ve bir gün, öğle üzeri kızı dağın bir halde yakalayınca:

— Kalk, dedi. Al pırtını defol bakayım.

Nemide baygınlıklar geçirdi. Tıkana tıkana ona doğru ilerliyordu.

— Beyefendi, affedersiniz, beyefendi, annem, babam, kardeşim benim elime bakıyorlar, bir daha yapmam efendim. Ayaklarınızı öpeyim. Neme lâzım benim gezme, tozma.

— Sus, daha söyleniyor. Çabuk ol, gözüm görmesin seni. Recep bey, Recep efendi, Recep.. Ulan Recep diyorum sana...

Muhasebeci apar topar odaya girmişti:

— Geldim efendim, buyurunuz beyim.

— Kulakların sağır mı be adam. Ne bağırtıyorsun beni. Şuna ver iki aylık parasını. Elli lira da benden ver. Kovuyorum buradan, anladın mı. Kovuyorum. Eylülün birine kadar ayağını atmıyacak buraya. Tard-ı muvakkat. Ne hali varsa görsün. Eylülün birinci gününden evvel gelirse seni mesul tutarım.

Nemide dışarıda iki aylığını peşin ve açıktan elli lirayı da alırken içeriden direk direk bağırarak Sadri bey:

— Daha sesi geliyor o karının. Ulan nedir bunların elinden çektiğim? Diye bağıryordu.

ATEŞ SİPAHI

(4. sayfadan devam)

Bahusus ki, Husrev Paşa, Anadolu fedailerini (!) bir araya toplamış, hepsine birer mansıp vermiş, cenkte fedayı can edenlere evkaftan ve miriden mal bağlamıştı.

Bıçakçı Mehmet birdenbire hiddetle doğrularak gür bir sesle tehdit etti:

— Şayet ki hünkâr Husrev Paşayı tekrar vezir etmezse başka şey olur...

Derviş sordu:

— Ne olur?...

— Paşam, bunu sen de anlaştın... «Ali Osman» da hünkâr yok değil ya... Şehzadelerden biri padişah olur, çıkar işin içinden... Bize böyle bivefa hünkâr lâzım değildir...

Ak sakallı ve kambur omuzlu derviş birdenbire dikildi:

— Yoooo, bu olmaz... Olmaz bu... Padişahımızın bu işde «sunu» taksiri yoktur. Padişahı nevcâh dinin ve devletin büyüğüdür. Cenabı Hak kullarının en kusursuzunu hükümdar eder... Bunda padişahın bir katre bile dahil yoktur.

(Arkası var)

BEN BU ŞEHİRDEN ÇABUK UZAKLAŞMANIN YOLUNU BİLİYORUM..

ALTIN ŞEHİR MASALININ BİR BOŞ LAFTAN İBARET OLDU. BU MEYDANA ÇIKTI. ÜSTÜNDEKİ SARI TOZA GÜNEŞİN YURMASIYLA PARLAYAN PİR ŞEHİRDİ BU.

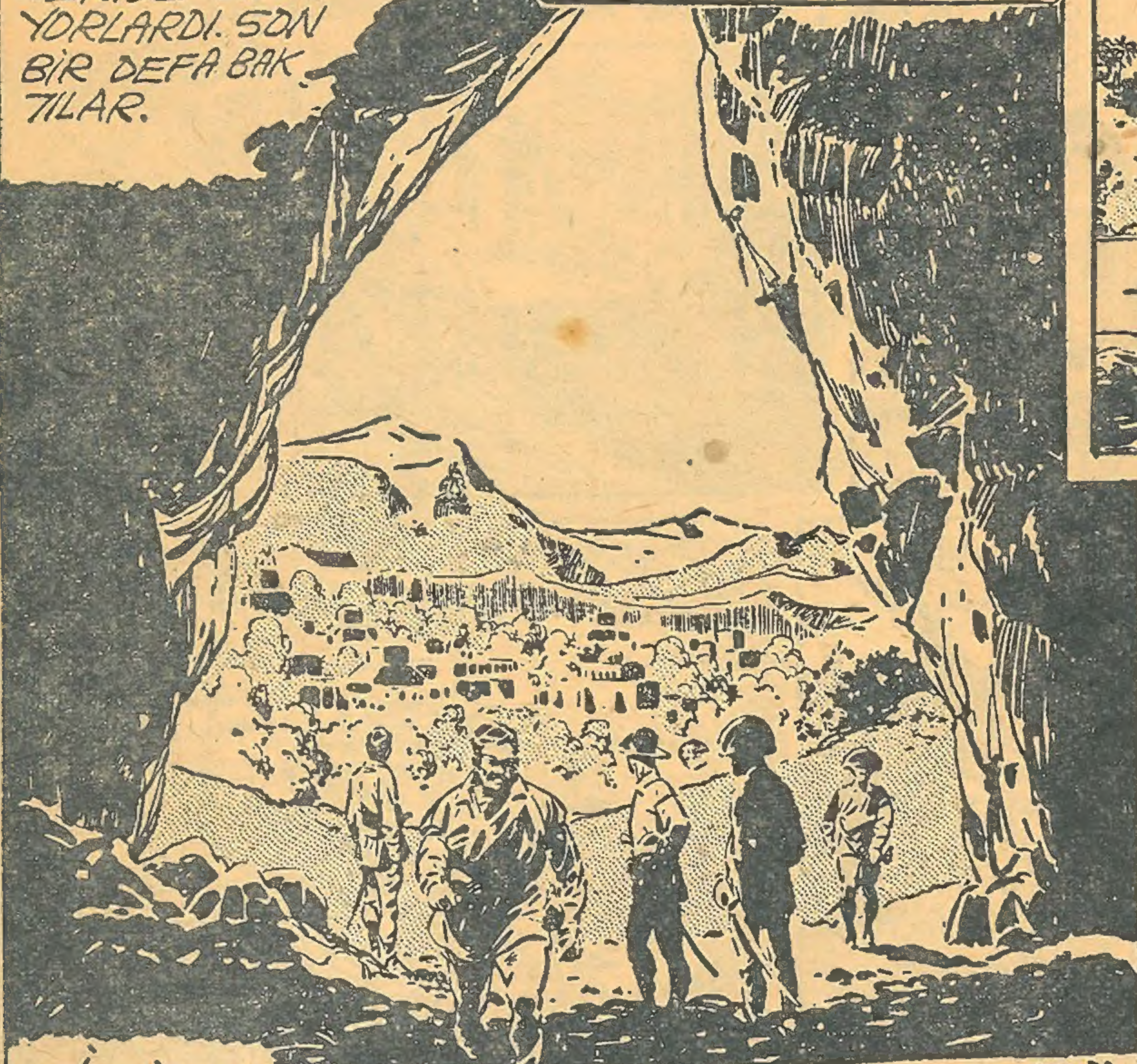

MORGANI ANLAŞILMAZ İŞARETLER YAZILI BİR MEZARA GÖMÜLÜLER.. ESKİ BİR MEZARA..

RUENANIN DEŞİNE TAKILDILAR. DAR BİR GEÇİDE GELDİLER. ALTIN ŞEHİRİ GERİDE BIRAKTI. YORLARDI. SON BİR DEFA BAKTILAR.

KORSANLAR KRALI

No:24

JORJ RUENA ARKASINA BAKAMADI. BOĞAZI DÜĞÜMLENİYORDU. ŞEFİNİ ARTIK GÖREMEYİCEKTİ.

ÇAMURLU BİR DEREDE BİR KAYIK BULDULAR. DERE İRMAK OLDU. KOLLAR ALDI. NEHİR OLDU. VE BİRGÜN DENİZE KAVUŞTULAR.

BİR GÜN UZAKTAN LARON KAGAYI GÖRDÜLER.

KARAYA İLK ATLAYAN KORSANLAR KRALLININ OĞLU VE BRİGANTIN OLDU.

İLKÖNCE BİR BİRLERİNE SÖYLİYECEK SÖZ BULAMADILAR.

ALTIN ŞEHİRİ BULDUK.. BOŞ BİR HAYAL.. MU KAPTAN.. MIŞ..

SEN DOMİNİK ADALARINA GETMEK ÜZERE YOLA ÇIKTILAR

HERŞEY YİNE ESKİ HALİNE DÖNDÜĞÜ ZAMAN.. JORJ BİZİMLE OLMAZ KAPTAN.. SEN YEGİT BİR İNSANSIN.. FA-KAT DURAMI-YACAĞIM

JORJ RUENA HEYBESİNİ SIRTINA VURDU VE BİLİNMEYEN DİYARLARA GEÇTİ GİTTİ. BU HİKÂYE DE BÖYLE BİTTİ

BİN BİR ROMAN
Her hafta çarşamba günleri çıkar
Hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
Yeni işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

AŞK İHTİRASTIR

BREEH.. AMA SIZMIŞIZ..
MILDRED... İÇKİ... DUMAN..
EYVAH SABAH YOKLAMASINA YE-
TİŞEMİYECEĞİZ

LARRİ HEMEN FRANKİ UYANDIRDI. SABAH YOKLAMASINA GÜÇ-
BELÂ YETİŞTİLER. BİNBAŞI TRAMPTON SUBAYLARA YENİ VAZİ-
FELERİ HAKKINDA MÂLUMAT VERDİ.

HEPİNİZE BİREK ZARF VERDİM. BUNU YARINDAN
EWEL AÇMIYAKSINIZ. İÇİNDE SİR OLMASI GERE-
KEN BİLGİ VAR. YARIN YAPACAKLARINIZ
DA HERKESİN ZARFINDA YAZILI..

BU ZARFLARIN
İÇİNDEKİ BİLGİNİN DÜŞMANLA-
RIMIZIN ÇOK İŞİNE YARAYACA-
ĞINI DÜŞÜNÜN. HİÇBİRİNİZ
ARTIK GEMİDEN
AYRILMAYIN

RA ÇEKTİ.

KOMUTAN FRANKİ BİR KENA-

SAĞDOLUN KO-
MUTANIM

YARIN.. EN BÜYÜK VE EN
AĞIR VAZİFENİN SENİN
SIRTINDA OLDUĞUNU UNUT.
MA. SANA GÜVENİYORDUM
FRANK.

LARRİ GİDİP Mİ-
DRED'E BİR ALLAHA İSMAR.
LADIK ZİYARETİ YAPSAK..

BENDEN PASO
DÜN GECEKİ
EĞLENCE BENİM
YEDİ SİLSİLEME
YETER

FRANK YALNIZ BAŞINA
KARAYA ÇIKTI. MILDREDİN
KAYIKÇISI Tİ-LEN-Tİ'Yİ
LÜKS BİR ARABADA KEN-
DİSİNİ BEKLER GÖRÜNCE
ŞAŞIRDI.

MILDRED SİZİ
BEKLİYOR E-
FENDİM.

Tİ-LEN-Tİ FRANKİ KOHİNOR
BARININ ÖNÜNDE BIRAKTI. FRANK'IN
İLK KARŞILAŞTIĞI İNSAN MILDRED
OLDU. NEŞ'ELİ, GÜZEL, SEVİMLİ
CİCİ MILDRED KADINI GÖRÜR
GÖRMEZ POVELİN AKLI BAŞIN-
DAN GİTTİ. ERTESİ GÜNKÜ
MÜHİM VAZİFESİNİ UNUTTU.

MILDRED SAHNEDE SÖYLEDİĞİ
ŞARKIYI BİTİRDİ SICAK BİR GÜLÜŞLE
FRANK'IN YANINA GELDİ. ÖTEKİ
SUBAYLAR NEREDEYSE HASETLE-
RİNDEN ÇATLIYACAKLARDI.

YÜZBAŞIM.. Bİ İYİ ETTİN DE GELDİN
RANGUN'U TERKETMEDEN EWEL BU
NEZAKET ZİYARETİ BENİ MESTETTİ.
LARRİ NEREDE?

LARRİ, BUGÜN ÇIKMAK
İSTEMEDİ. BEN ONUN
BERABER OLMAYIŞINA
ÇOK SEVİNDİM.. SİZ?

VALLAHI.. SEVİNME.
DİM DESEM YALAN
SÖYLEMİŞ OLURUM
VİSKİ İÇER MİSİN?

BÜYÜK BİR KA-
DEHLE OLURSA
EVET..
BU KADAR NEFİS BİR
KADIN BANA YÜZ
VERMEZ DİYE KEN-
Dİ KENDİME BAH-
SE GİRMİŞ
TİM.. BAHİSİ
KAYBETTİM.

MILDREDİN ARKASI DÖNÜKTÜ.
BELLİ ETMEDEN FRANKIN KA-
DEHNE BİR TOZ BOŞALTTI.

KENDİ KEN-
DİNİZE GİRİŞ
TİĞİNİZ BAHİSİ
KAYBETMENİZE
MEMNUN OLDUM
YÜZBAŞIM.. ŞERE-
FİNİZE.

BANA
İKİDE BİRDE
YÜZBAŞI DE-
YİP BİNBAŞI
YI HA TIRLAT-
MAMANIZI RICA
EDERİM. SİZİ
SİK SİK GÖRMEK
LÜMİDİNİN ŞERE-
FINE..

ARKASI VAR

